

מעריב
היום 32 עמודים כולל המוסף "בגוף ראשון"
■ הפסיכולוג והנבחרת
■ עוזר המאמן
■ איגוד חדש
■ משחקי החורף
ראשון
טוס עם "שויצריה הקטנה"
לשויצריה הגדולה!
with hazelnuts
30 כרטיסי טיסה
לשויצריה
לאוספי 5 עטיפות
של שוקולד
"שויצריה הקטנה"
איך משתתפים בהגרלה?
■ איספו 5 עטיפות של שוקולד „שויצריה הקטנה" (מכל טעם שהוא) באריזות 100 גרם או 200 גרם, הכניסו למעטפה, ציינו את שמכם וכתובתכם.
השלימו את הסיסמא „טוב לי עם שויצריה _____ של עלית". ככל שתשלחו יותר מעטפות יגדלו סיכוייכם לזכות.
■ שילחו את המעטפה למבצע „שויצריה הקטנה", ת.ד. 223 תל־אביב 61012.
■ בתקופת המבצע 10.1.88 10.2.88 יוגרלו בכל שבוע (החל מ־21.1.88) 6 כרטיסי טיסה (לא כולל מיסים) לשויצריה. ובסה"כ יוגרלו 30 כרטיסי טיסה לשויצריה.
■ בהגרלה השבועית תשתתפנה המעטפות שתגענה עד מועד ההגרלה.
■ שמות הזוכים יתפרסמו בעתונים והודעות אישיות ישלחו לבתי הזוכים.
■ המבצע בתוקף עד 10.2.88. ההגרלות בנוכחות רואה חשבון, נציג עלית ונציג הפרסום.
■ ההשתתפות אסורה על עובדי עלית ומשפחותיהם ועל עובדי פרסום סקיי (עקבסון) ובני משפחותיהם. המבצע לתקנון הנמצא במשרדי החברה.
עלית

סביב הכדור

מאיר ריפמן

כחלק מהנסיון לרפא את תחלואי נבחרת הכדורגל ולחלצה ממצבה העגום, לקראת המסע הארוך (35 יום) לאוקיאניה, צורף לעבורת הצוות המופקד על הסגל הלאומי גם הפסיכולוג החברתי, פרופסור אבנר זיו מאוניברסיטת ת"א. אחרי סידרת פגישות עם השחקנים בנושא דינאמיקה קבוצתית, התברר שהשחקנים אינם מתלהבים מכל הרעיון.

בדרך כלל נערכו הפגישות עם פרופ' זיו, במהלך מחנות האימונים השבועיים של הנבחרת, בבית המלון בו התאכסנו השחקנים. הפגישות היו אחרי יום אימונים מפרך, השחקנים העייפים העדיפו לישון ולטפל בעצמם, אך בעל כורחם נאלצו לבוא לפגישה.

ביום שלישי שעבר, לפני המשחק עם רומניה, שוב נפגש פרופ' זיו עם השחקנים. הוא אמר להם שבא לפרוק מעליהם את הלחצים והמתחים. אבינועם עובדיה העיר: "באת לפרוק לנו את המתח? אבל רק שלא נתחשמל מזה..."

פרופ' זיו ביקש שכל אחד מהשחקנים ידבר, וכך ישחרר את הלחץ בו הוא מצוי. כמו בפגישות קודמות, נתבקש כל שחקן לספר באוזני שאר חבריו על המעלות והמגרעות שלו־עצמו. השחקנים הבהירו מיד כי אי־נם מוכנים להיפתח בצורה כזו ולחשוף תכונות אלו שלהם, לפני כולם. במקרה הטוב ביותר, אמרו, הם יהיו מוכנים לעשות זאת בשיחות ב"ארבע עיניים" עם פרופ' זיו.

ועוד משהו מהווי הנבחרת: לפני כמה שבועות, ביקר הסגל בהופעת "הגשש החיוור". מנהל הנבחרת, אברהם בנדורי, יכול היה להשיג הזמנות, אבל העדיף לקנות כרטיסים בכסף, כדי שהגששים לא יידעו ששחקני הנבחרת נוכחים בהצגתם. למה? – מחשש שהגששים "ירדו" על הנבחרת, נוכח מצבה הגרוע ומצבו הירוד של הכדורגל בארץ...

הגששים לא גילו את השחקנים בקהל – וההצגה עברה בשלום, מבחינת הכדורגלנים, כמובן... ■

פרופ' זיו (מימין) ומנהל הנבחרת, בנדורי. לא מתלהבים מכל הרעיון

"שטיפת המוח" בפרשת השוער

יצחק ויסוקר נבחר בידי המאמן מיליאנקו מיחיץ' כמדריך שוערי הנבחרת לקראת המשחקים הקדם־אולימפים, בחודש הבא באוקיאניה. אבל דווקא בנושא שויסוקר הוא המומחה של מיחיץ', המאמן הלאומי לא קיבל את דעתו.

במה הדברים אמורים? – בשוער לנבחרת.

עוד לפני שבוני גינצבורג נופה, הציע ויסוקר לצרף לסגל את השוער הוותיק אריה חביב. מיחיץ' שמע – ולא הגיב. גם רוני דורה, מאמנו של חביב בהפועל חיפה, הציע את השוער הוותיק למיחיץ'. אח"כ הוסיפו חברים בוועדה המקצועית שהמליצו על חביב.

אחרי כשלון השוערים אבי חרוף ועופר ספיאן – ועוד במהלך המשחק עם צרפת – עלה שמו של חביב מחדש. בשבת לפני שבועיים במחזור ה־21 בארצית, נראה ויסוקר באיצטדיון קרית־חיים, שם שיחקה הפועל חיפה עם הפועל טבריה, לא צריך לעסוק בניחושים רבים: ויסוקר היה שם על דעת מיחיץ', כדי לראות את חביב, שעד למשחק הזה לא ספג שער ב־11 מחזורי־ליגה. למרות הפסד חיפה (1–2), ברור היה לויסוקר שמקומו של חביב בסגל (ויסוקר ראה את חביב גם לפני למעלה מחודש, בנצחון חיפה על הפועל ר"ג, 1–0).

ויסוקר המליץ שוב לפני מיחיץ' להחזיר את חביב. אחרי ההפסד לרומניה, התחזקה דעת ויסוקר, אך מיחיץ' בחר בגינצבורג, שויסוקר לא פסל אותו.

מתברר, שמאמן הקבוצה לשעבר, יוסל'ה מירמוביץ, עשה למיחיץ' שטיפת מוח, על חביב ועל בוני: "שניהם 'הרגו' אותנו באוקיאניה בפעם הקודמת. יותר גרוע משני השוערים האלו, כבר לא יכול להיות. אחד חדף כדורים לידיב, השני מסר להם אותם..." – כך נשמע יוסל'ה אומר.

מחשש לביקורת, העדיף איפוא מיחיץ' את בוני, המשחק בלאומית. ■

ויסוקר (מימין, ליד מיחיץ'). הוא המליץ על חביב

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: לוסי קזמיר, יגאל אופיר
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

ברוס והמסטיק (צילום: עדי אבישי). מימין: לקראת קאלגרי (צילום: מארטיני, באדיבות אדידס). משמאל: מוסף כושר גופני (עמ' 23–32)

מה בגליון

יסורי העוזר

ברוס ויקטור, עוזר מאמן מכבי ת"א, ילד טובה סנטה־מוניקה, מאד נאיבי, יודע שלא כל שחקניו מתלהבים ממנו ושגם הדביקו לו כינוי לא כל־כך מחמיא – אבל טוען שהחיים בישראל, מבחינתו, הם "כמו קוץ": "אינני מצליח להתרגל לכך שהסופרמארקט שלי לא פתוח ב־1 בלילה...הבטיחו לי שת"א זה כמו לוס אנג'לס – וזה בכלל לא... כל מיני דברים כאן 'הורגים' אותי" ■ קובע: "לישראלים אין בכלל מודעות להגנה, להם חשוב כמה כ"א קולע" ■ "בארה"ב בכל קבוצה שלוש שחקנים 'דפוקים', כאן לו – וזה טוב" ■

אבי מורגנשטרן

יום אחד התיישב ברוס ויקטור על הכורסה ודיפדף בנינוחות בעיתון של המיכללות בארה"ב. עיתון די פופולארי זה, מדווח בפרוטרוט על הליגה שלעיתים מושכת למשחקיה קהל גדול יותר מהליגה המקצוענית. ויקטור עלעל בעיתון ולפתע, במדור "דרושים", ראה מודעה מוזרה. היה כתוב שם, לדבריו, באותיות זוהרות: "בוא לראות עולם עם מכבי ת"א, אלופת ישראל, שמתמודדת בגביע אירופה. תוכל גם לקבל שכר גבוה".

"חשבתי שזאת בריחה אחת גדולה", אומר היום ברוס ויקטור. "אותה תקופה הייתי עוזר מאמן במכללה והמאמן הראשי, פוטר. חשבתי שאזכה במישרת המאמן הראשי, אבל הייתי צעיר מדי, לטעמם. התקשרתי לחבר שלי ואמרתי לו: 'בוא נלך לעניין הזה, בתור בריחה אחת גדולה, סתם בשביל הכייף'. בקיצור, כשאנשי מכבי ת"א היו בלוס אנג'לס הם קראו לי לבחינה. תחילה היינו 300 איש, אחר כך הותכו ל־100 – ובסוף נשארנו עשרה".

על גמלים וכדורים ברחובות

מסתבר שהמבחן שעבר ויקטור היה מאד מהיר. "שמלוק" מחרובסקי, מנהל מכבי ורוני שטייניץ, חבר ההנהלה ונציגי אלופת ישראל, ניהלו מרבית השיחה. לא אמרו לויקטור, לדבריו, מדוע בחרו דווקא בו. הוא סירט לשניהם את פילוסופיית ההגנה שלו. על הקלג' בו היה עוזר מאמן שנבחרתו ספגה הכי מעט סלים.

ויקטור עצמו מספר שהיה מסוקרן יותר לדעת על הגמלים שרצים ברחובות והכדורים שבוודאי גורים ברחובות תל־אביב ללא אבחנה...

"חשבתי שכל הזמן נופלות כאן פצצות ברחוב. שיש מלחמה בלתי פוסקת עם הערבים. זה מה שאתה קורא בכותרות הראשיות בעתוני ארה"ב. הייתי בטוח שמדובר במדינה נידחת, זנוחה. חשבתי שהכל כאן מלא חולות, גמלים ומדבריות. הייתי בטוח שכמו שאני קונה קולה בסופרמרקט, ככה בישראל קונים רובה בכל חנות. בסך הכל הם הבטיחו לי שתל־אביב היא כמו לוס אנג'לס – אבל זה בכלל לא. אולי רק מבחינת מזג האוויר. כאן מאד צפוף. מרגישים בזה כל רגע. התגוררתי בסנטה מוניקה, על החוף. שם, כשיש תנועה, יש הרבה מכוניות – אבל הכל זז. בישראל – הכל תקוע. אני חש כאילו אני נמצא 15 שנה אחורה. באמת. אני לא יכול לקנות ב־1 בבוקר בסופרמרקט שליד הבית שלי, או לפנות ימינה חופשי ברמזור, גם כשיש אדום. הדברים האלו הורגים אותי. זה כמו קוץ בתחת בשבילי", אומר ויקטור.

קוץ וקוץ'

ואם כבר קוץ: הרכילות מספרת ששחקני מכבי, בהומור אופייני, החלו לכנות את עוזר המאמן שלהם "קוץ". המקור כמובן בא מ"קוץ'" (Coach, מאמן). מסתבר שבמכבי ת"א ההערכה לויקטור הולכת ופוחתת בכל שהזמן עובר־חולף לו.

ויקטור, ילד טוב סנטה מוניקה, מתגלה כבחור די סימפטי עם כמויות לא מעטות של נאיביות. היה בטוח שיכול לבוא ולתרום הרבה לכדורסל האירופי. נשמע די המום כשהסברתי לו את ההברקה מקוץ' לקוץ.

"שמעתי כמה משחקני מכבי קוראים לי קוץ, אבל לא ידעתי שמדובר בהקשר שכזה. אין לי כוונה לחנך אותם. אני חושב שזו הבעיה שלהם, שהם קוראים לי ככה. אם הם יודעים יותר טוב ממני כדורסל, שהם יהיו המאמנים", אומר ויקטור במבט די כעוס.

"לצערי, אין כאן משמעת כמו שהייתי רגיל אליה בארה"ב. בעצם, אולי לישראל זה מספיק. אני יודע שלפעמים אני מאבד את הטמפרטורה שלי ויוצא מעט מכלי – אבל אני בסך הכל אנושי. יכול להיות שגם השחקנים לא התכוונו למשהו רע, אבל עובדה היא שהם עושים זאת. לא יכול להכריח אותם. אם הם רוצים לכנות אותי כך, זו הבעיה שלהם. יש משפט שאומר: 'כל מה שאתה לומר אחרי שאתה כבר יודע הכל, זה מה שנחשב'".

ויקטור, יהודי חביב, בן 36 מתגורר בשיכון בבלי, יחד עם אשתו. הובא למכבי תל־אביב, כך הוצהר אז, כדי לשפר את משחק ההגנה של האלופה. ויקטור אכן מאמין גדול בהגנה. מבחינתו, זו נקודת המוצא של הכדורסל המודרני. כתלמיד נאמן לאסכולה של הכדורסל האמריקני, הכל מתחיל ונגמר ב"דיפנס". היום, כשמכבי תל־אביב בחצי הדרך בבית הגמר בגביע אירופה, ברור שהמפנה לא בא ממנו. לפחות לא על פני השטח. מכבי תל־אביב לא נעשתה לכספת סגורה. יותר מכך: ההגנה שלה ספגה העונה כמויות גדולות של סלי חוכה. לא רק בגביע אירופה, אפילו בליגה. במכבי בוודאי שלא יעשו סיכומים לפני סוף העונה ולא יאמרו מילה על ויקטור, לטוב ולרע.

הבדל של שנות אור

הרקורד שלו, עד היום, במשרת עוזר מאמן ראשי במכללות, כולל גם אליפות של ליגת מיכללות, דבר שהוא בהחלט מבורך. ניסה כוחו כשחקן פעיל, אבל מהר מאד גילה שזה הולך קשה מדי. העדיף להישאר צמוד למגרש, אבל מהצד השני של הקווים. אביו מאמן 44 שנה ואחיו שיחק שנה אחת בלייקרס. כדורסל הוא נושם מגיל צעיר. "מאבי למדתי להיות חלק מהמשחק. לא רק ללמוד אותו ואת התרגילים שבו, אלא לחשוב בצורה הרבה יותר מקצוענית. למדתי שהמטרה הראשית היא לנצח."

ההבדל בין ישראל למיכללות הוא מבחינתו במרחק של שנות אור: במנטאליות, בכיוון המחשבה, בדגשים. בישראל הדבר החשוב ביותר זו הקליעה לסל. כמה שיותר נקודות עושות אותך כאן לחביב הקהל והתקשורת. בארה"ב המרכיבים שונים.

"פה, קודם כל תהיה צלף ואחר כך שחקן. בארה"ב זה לא כל כך חשוב אם אתה צלף, אלא יותר חשוב שתהיה שחקן. ד"ר ג'יי, למשל, לא היה שחקן גדול בתיכון. הוא ידע לעשות דברים אחרים. גם בנ.ב.א. הוא נעשה לאגדה לא רק בגלל היד שלו. המנטאליות פה שונה לגמרי".

לויקטור היתה נחיתה לא קלה אל תוך היכל הספורט של יד אליהו. השחקנים הישראלים, מבחינתו, לא היו בדיוק חומר הגלם שאליו שאף. היה בטוח, שכמו בארה"ב גם כאן יש רגש על המשמעת והמאמן הוא מושג די קרוב לאלוהות. ניסה להמטיר על שחקני מכבי צעקות, שהעלו כמה גבות למעלה.

"פה יש משמעת שונה לגמרי, אבל בארה"ב יש דברים אחרים, גרועים לא פחות. שם, בכל קבוצה יש שחקן אחד שהוא פושע, אחד מסומם, אחד שכל הזמן מעופף. בקיצור, בכל קבוצה יש תמיד שלושה שחקנים דפוקים. בישראל אין דבר כזה, לשמחתי".

משמעת של רס"ר

לעומת זאת מסתבר שבישראל, לא רגילים לצעקות ולמשמעת של רס"ר רויקטור נאלץ מהר מאד להתקפל. "כשהתחלתי לצעוק עליהם, ניגשו כמה שחקנים לרלף קליין ואמרו לו: 'אנחנו לא רגילים לזה, תגיד לו שיירד מאיתנו'. נאלצתי לוותר. האמת שזו לא אשמתם. חינכו אותם לדרך כזו. בארה"ב, כשאני מדבר, אף אחד לא פוצה פה. בישראל, כולם מדברים, מתלחשים. לא האמנתי שדבר כזה יכול בכלל להיות קיים. זו העלבה הכי גדולה שיש. פעם אמר לי אחד משחקני מכבי: 'אתה חושב שאתה תמיד צודק?' עניתי לו: 'כל עוד אני מאמן, אני תמיד צודק'".

אבל הפילוסופיה הזו התפרקה לרסיסים, מהר מאד. מיקי, מוטי, חן ושאר החבר'ה, יודעים שהם נכס צאן ברזל ואילו ויקטור, במקרה הטוב, רכבת שעוברת לעונה אחת – ובעונה השניה כבר נראה העשן שלה ממרחק.

כיום, כשמשחק ההגנה של מכבי לא בדיוק נראה לפי הציפיות, לויקטור נשאר רק לפרט מדוע זה לא זה: "אני לא מאמן אותם הרבה זמן. בסך הכל אני עובד איתם על הגנה, בקושי שנה. אני לא יכול בשנה אחת להוציא מהם מה שהשרישו בתוכם שנים כל כך רבות. הליגה פה היא אופנסיבית במקורה. בארה"ב היא עובדת קודם כל על 'דיפנס'".

ויקטור מונה רק כמה שחקנים בליגה שלנו שלדעתו שמים דגש על ההגנה: ישראל אלימלך, ארז חזן מהפועל ירושלים, נדב הנפלד מהגליל שזוכה ממנו למחמאות על משחקו הכולל וחיים ולוטיקמן מהפועל ת"א.

על קווין מגי הוא אומר: "זה הסנטר הטוב ביותר באירופה. החלטי ונותן בכל משחק 110 אחוז מהיכולת. הוא קולע למעלה מ־20 נקודות וקוטף מינימום 10 ריבונאדים. מעבר לכך הוא לא מוותר גם כשהוא בפיגור של 20 נקודות. אך הבעיה שהוא מעט נמוך מדי. אילו היה גבוה בשני אינץ' (5 ס"מ) – יכול היה להשתלב בנ.ב.א. חוץ מזה, קווין הוא אדם נפלא. מכניס את את הלב שלו במשחק ומעולם לא פוגע או מעליב".

הכדור הוטס לראש

בהקשר הזה כבר קרו לויקטור אי־אלו חוויות לא נעימות. קן בארלו, למשל, הטיס לעברו כדור לאחר ששריקה של ויקטור, באימון, לא כדיוק נעמה לאוזנו.

"הוא לא זרק עלי בכוונה. הוא התעצבן על הכדור וזרק אותו בטעות לעברי. הכדור פגע לי בראש, אבל זה לא היה ביג דיל. שום דבר לא הולך מושלם," אומר על כך ויקטור.

והיו לו עוד כמה "תאקלים", שנבעו מצעקות או הערות: פעם עם חן ליפין שהושעה בעקבות ויכוח ופעם עם מוטי דניאל.

על משחק ההגנה של דניאל יש לויקטור שבחים: "הוא יודע הגנה, מבין את הקונספציה. דורון ומיקי – קשה להם עם ההגנה. הם מנסים כמה שיותר. למיקי ומוטי זה יותר קשה מאחרים, כי הם מבוגרים. לליפין יש מודעות גדולה להגנה. לארואסטי יש את הדרך שלו בהגנה. מאד דומיננטי וסוחף. הוא כמו קוץ בתחת לשחקני היריב".

לפני שהגיע לישראל, שאל ויקטור את "שמלוק" כמה ימים בשבוע מתאמנים. שמלוק אמר, לדבריו: "בערך ששה־שבעה ימים". ויקטור היה בהתחלה בפאניקה קטנה: "שם הייתי רגיל לעבוד 4 ימים בשבוע, כל יום 14 שעות. חשבתי שכאן אפול מהרגליים. עכשיו זה מצחיק אותי. אמנם עובדים פה לכאורה ששה ימים, אבל מקסימום 4 שעות ביום. זה מדהים. לא רק בכדורסל, בכל ישראל בקושי עובדים כאן מעל 4 שעות. אני חייב להתרגל כאן להרבה דברים," הוא מודה.

לקבל החלטות

נראה שבשנה הבאה ייאלץ להתרגל לארץ אחרת, או לתפקיד אחר. לא מעוניין לשמש עוד פעם כעוזר מאמן. מכאן הוא רואה רק את תפקיד המאמן הבכיר. רוצה לקבל את ההחלטות הסופיות.

"רק כשאתה מאמן ראשי אתה יכול לעשות את זה כדרך שלך. היום, אין עוד תרגיל או דרך בכדורסל שאני לא יודע והגיע הזמן להיות מאמן ראשי. אני עדיין לא יודע מה יהיה איתי בשנה הבאה."

בינתים ויקטור נאלץ לקבל את החלטותיו של רלף: "בחור טוב. אנחנו ביחסים טובים. בינתיים אני רק מציע הצעות והוא יכול לקבל אותן או לא. העניין הוא שהראש של רלף הוא מתחת לחבל מבחינת הכישלון, וברגע של הצלחה זו ההצלחה שלו."

חוץ מכדורסל, הוא יושב הרבה עם אשתו בבית. כמעט שלא יוצא לסרט, לא מבלה. מדי פעם קופץ לבקר חבר או שניים. האשה כותבת הרבה הביתה, מתגעגעת מאד. ויקטור גם מתגעגע מדי פעם לאינפוזיה של ארה"ב. בסיום העונה הוא נוסע בכל מקרה הביתה, יש לו עניינים כספיים לסדר.

תחזור לישראל? – "לא יודע. אסור לרוץ מהר מדי. כל דבר בזמנו. אולי אהיה פה, אולי באירופה. הכל פתוח". ■

ברוס ויקטור (בתנועת ריקוד עם ג'ב' בארלו). "אולי אהיה פה, אולי באירופה. הכל פתוח". משמאל: העוזר: "שם הייתי רגיל אחרת"

מי יכול לשחק בא.נ.ב.א?

מי יכול לשחק ב־NBA?, נשאל ברוס.

גאליס – "לא, מה פתאום! הוא נמוך מדי. נכון שמאגסי (טיירון) באגס נמוך מאד, אבל אי אפשר בכלל להשוות אותו לגאליס. הוא כל כך מהיר עד שגאליס אפילו לא יכול לראות את הצל שלו. הם שונים לגמרי. אל תשכח שפה, באירופה, אין שחקנים כסדר גודל של אקים אולאג'ואן, מוזס מאלון, קארים או קארל מאלון. לגאליס אין שם מקום".

ג'מצ'ין – "לדעתי לדורון יש מקום, אבל הוא חייב לעבור שנת קירור אחת במיכללות, כדי להתנתק מכל מה שספג פה, לפני שהוא ייכנס לנ.ב.א. אסור לו לעבור ישר מכאן לנ.ב.א."

על יריבת הערב, ברצלונה

"למעשה, אומר ברוס ויקטור, ארבע הקבוצות הטובות בבית הגמר השנה הן מכבי, ברצלונה, טרייסר ואריס. כל משחק שאנחנו משחקים בבית הגמר, הוא מבחינתנו חשוב ביותר. יש הרבה מתח וכל נצחון יכול לשנות את העתיד שלך בבית הגמר.

"ברצלונה, יריבתנו הערב, היא קבוצה מאד מוכשרת, משחקת מהר, קולעת מהצדדים. שחקניה מאד מסובכים: כשרונים ומגוונים. ניצחנו אותם ביד אליהו ללא קווין מגי. הוא לנו אז הרבה מול, הערב, מגי איתנו אבל ואנחנו משחקים נגדם הם ירצו נקמה.

"לדעתי זה יהיה משחק מאד חזק ואגרסיבי. האפשר לנצח, בטח שאפשר.

"לדעתי, אם ננצח, אנחנו עושים בחצי הגמר. חסר לנו בעצם נצחון חוץ אחד, בתנאי שננצח את כל המשחקים בבית. אני מקווה שזה יהיה כבר הערב."

צילום: עדי אריאל ישי

אי"ל, איגוד ישראלי לספורט – מוסד גג חדש לרוב ענפי הספורט האנגלו־סכסיים בארץ, אבל גם לאחרים – נרשם כעמותה ומתחיל בפעילות ■ לא יתחרה בהתאחדות לספורט הקיימת ■ העקרון היסודי: בלי המרכזים הקיימים ■ "נשמש פה כתובת לענפים שלא זכו עד כה לתשומת לב", אומרים היוזמים

אלכס דורון

סר סטנלי רוס, שהיה נשיא פיפ"א (ומת לפני כשנתיים בגיל 92), הגה את הרעיון: לקיים אולימפיאדה לענפים הלא אולימפיים. הוא כלל בהם את הראגבי, הפוטבול האמריקני, בייזבול, קריקט, סקוואש, בדמינטון, כדורת, מכוניות מירוץ, סירות מירוץ ועוד. עד כה לא הורמה הכפפה והרעיון נותר על הנייר בלבד. אולם יש להניח שלקראת המאה הבאה ואולי לפני כן, יחזרו "משוגעים לדבר" לטפל בזה מחדש.

בינתיים, נעשים עתה בישראל מאמצים לארגן את הענפים הלא אולימפיים תחת קורת גג אחת, באי"ל, איגוד ישראלי לספורט, שאמור להוות משקל נגד להתאחדות לספורט.

עמותה רשומה

אי"ל נרשם כעמותה בדצמבר '87 ומאגד כבר את ההתאחדויות העצמאיות של הענפים: סקוואש, כדורת על דשא, קריקט, הוקי, קט־רגל, כדור בסיס (סופטבול), בייזבול, גולשי גלים, גלישה אווירית, אופני BMX ואופני הרים – בסך הכל, כרגע, כעשרת אלפים ספורטאים. יתכן שבקרוב יצטרפו למסגרת החדשה גם איגודי הניווט, הסקי, הגלגיליות (סקטים), ספורט תת־ימי, משיכת חבל וטריאתלון. אולי גם אחרים.

עו"ד ידין מכנס, 51 – פרקליטם של הכדורגלנים עוזר וגד מכנס וגד בן־דרור ("זה בגלל העניין המשפחתי") ומראשי איגוד שחקני הכדורגל – הוא היום והרוח החיה באי"ל. יחד עם אנשים נוספים שהצטרפו אליו, ינסה להעמיד את אי"ל על הרגליים.

"המטרה לאגד את הענפים שאינם חברים בהתאחדות הספורט הכללית, זו הוותיקה ושרוצים לשמור על עצמאותם. לא נפנה לענפים שבהתאחדות", אומר עו"ד מכנס. "אנו מעוניינים שלהתאחדויות הענפיות שיהיו באי"ל, ינתן ייצוג ברשויות השונות, שדעתן תישמע שם, שהן יוכלו ליהנות מתמיכה זהה כמו שאר ענפי הספורט".

מינויי שופט

בראש אי"ל עומדים עו"ד מכנס ונציגי כל הגופים החברים – נציג לכל ענף. בימים הקרובים תושלם הרכבת החלק הציבורי של הנהלת האיגוד החדש, כולם יהיו אישים שאינם קשורים באיגוד הספורט. הם ישלחו אליו על ידי הועדה למינוי דירקטורים בחברות ציבוריות, שהוא שופט. מספר נציגי הציבור בהנהלת אי"ל יהיה באחד יותר ממספר הענפים שבאיגוד (כלומר אם יש כיום 10 ענפים, מספר חברי ההנהלה הציבורית יהיה 11 ואם בעתיד יהיו 15 ענפים, מספר נציגי הציבור יגדל ל־16). העקרון המנחה את אי"ל הוא: בלי מרכזי הספורט הקיימים. כל ענף ינהל את חייו ופעילותו באורח עצמאי. אי"ל יסייע בקשרים הבין לאומיים וכקשרים עם גורמים מקומיים – "וזאת כדי לחסוך בהוצאות", אומר מכנס. "אחרי הכל, מדובר בגופים לא גדולים. משרד אחד עם מזכירה אחת בשכר, כשכל יתר ממלאי התפקידים הם מתנדבים – יספיק, להערכתי, למטרה זו".

בין העקרונות שהציב אי"ל לחבריו ונוסחו בכתב:

● מעבר חופשי של ספורטאים בענפים החובבניים, מאגודה לאגודה, בלי הסגר, בתום כל עונת תחרויות.

● מעבר לפי נוסחה שתיקבע מראש ותישמור על זכויות הקבוצה והשחקן, בענפים שבהם משולם שכר לספורטאים.

● חובת ביטוח לכל הספורטאים נגד נכות, מוות וצד שלישי.

● כל ענף יהיה אישיות משפטית עצמאית – אגודה עותומנית, עמותה או חברה ללא מטרות רווח וכו'.

● רואי חשבון יפקחו על ניהול הספרים לפי הכללים שיקבעו באי"ל. עו"ד מכנס: "רואה החשבון לזר ממשרד שטראוס־לזר, שהוא מנציגי הציבור באי"ל, כבר התנדב למשימה זו".

מושגים חדשים

ניתן לראות כמה סימני היכר מיוחדים באיגוד הספורט החדש: רוב אנשיו הם יוצאי המדינות האנגלו־סכסיות, שהביאו עמם מושגים שברובם אינם מקובלים עדיין בישראל, לגבי ניהול ספורט, א־פוליטיות, עצמאות, ארגון ויחסים עם התקשורת.

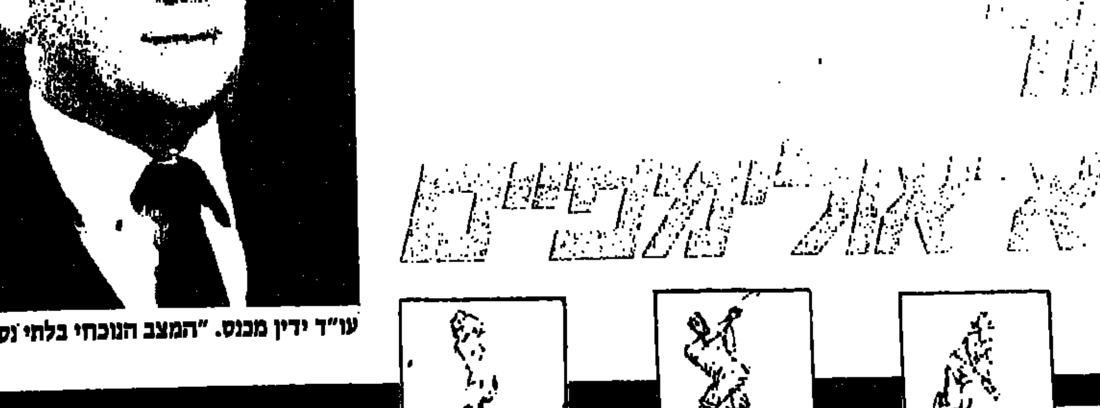
עו"ד מכנס, בעבר עתונאי ספורט, איש "קול ישראל" ("בנעורי אירגנו עם מחלקת הספורט של 'קול ישראל לנוער', טורנירי כדורסל לילדים ונוער, עוד לפני שקמה ליגת הקט־סל") וכתב בעתוני ספורט שהופיעו בארץ בתקופות שונות, התוודע לנעשה בתוככי הספורט לא רק באמצעות שלושה הכדורגלנים שבמשפחתו או איגוד שחקני הכדורגל שהוא מראשיו – אלא גם באמצעות שני בניו, רוכבי אופניים. הוא יזם את הקמת מועדון הרוושנים, הגדול במועדוני האופניים בישראל (100 חברים פעילים ומתחרים).

צו על תנאי

"נוכח הקשיים שהוערמו בדרכם של הרוושנים, שביקשו להישאר אגודה עצמאית ללא קשר למרכזי הספורט, הגעתי למסקנה שחובה להקים את אי"ל. עובדה היא, שהמרכזים מקבלים כספים מהכנסות הטוטו וגופים עצמאיים ניתקלים בקשיים רבים, עד כדי היעדר תמיכה מוחלטת והתעלמות מכוונת".

לא מכבר זכה עו"ד מכנס בצו על תנאי נגד הטוטו, שהדיון בו ישמע בבג"צ במארס, בעניין חלוקת ההכנסות גם לגופי ספורט עצמאיים. "לא יתכן מצב שאגודה שאינה רוצה להצטרף לאחד ממרכזי הספורט הגדולים, לא תקבל תמיכה שמגיעה לה מהקופה הציבורית הכללית, למשל הטוטו. היכן שיוויון ההזדמנויות?", שואל מכנס.

צפו, איפוא, למאבקים ציבוריים מעניינים בנושא הזה. ■

עו"ד ידין מכנס. "המצב הנוכחי בלתי נסבל"

מרכז ספורט שישי

כאילו לא די לו באי"ל, או באיגוד שחקני הכדורגל המצוי עתה במאבק חשוב עם ההתאחדות לכדורגל ועם ועדת הספורט של הכנסת (כדי שיכירו בו; כדי שישמעו את דעתו – ולא יחליטו בעניינים שונים הנוגעים לשחקנים, מבלי לשמוע את נציגותם) – פעל באחרונה עו"ד ידין מכנס להקמת מרכז ספורט שישי בישראל.

אחרי חמישה המרכזים – הפועל, מכבי, בית"ר, אליצור ואס"א – החברים בהתאחדות לספורט ובגופים אחרים (איגוד הכדורסל, ההתאחדות לכדורגל, ועד אולימפי), נרשמה בסוף 1987 כעמותה גם "עצמה", מרכז חדש לאגודות הספורט העצמאיות שאינן קשורות במרכזי הספורט ושפעילות בענפים האולימפיים הרגילים (להבדיל מהענפים האנגלוסכסיים, הלא אולימפיים שיהיו באי"ל).

לדברי היום, מדובר ב־60 עד 80 מועדונים עצמאיים קטנים, לרוב חד ענפיים באופניים, טניס שולחן, כדורעף, אתלטיקה, שחיה וכיו"ב, ב־18 ויותר ענפי הספורט שעליהם חולשת ההתאחדות לספורט.

"אין סתירה בין חברות ב'עצמה' לבין החברות בהתאחדות לספורט. אנו מאמינים כי המרכז החדש ישמש פה ויהווה משקל מתאים נגד הגופים הקיימים, הפוליטיים", אומר מכנס.

המאמן יצחק שום בדו־שיח לקראת שבת עם אלי קמיר ■ "אני לא נבהל מהמלה אליפות" ■ "יש לי חבורה שיודעת לשחק כדורגל" ■ "מכבי נתניה איננה ליברפול"

"בית"ר ת"א מסוגלת להוות גורם במאבק על התואר"

יצחק שום (משתעשע עם בנו). "אני בטוח שמיחיץ' ימצא את ההרכב המתאים" (צילם: גדי אברמוביץ')

אלי קמיר

– יצחק שום, השבוע אתם במאבק־צמרת.

– כן כהחלט.

– זה נשמע כאילו שמזמן כבר היית בסרט הזה.

– תראה, כמעט כל שבוע אנחנו מתמודדים במאבקי צמרת. הבעיה היא שהגיע הזמן שגם ננצח בהם.

– טוב, אז זה מראה שאתם לא מספיק רציניים.

– קבוצה אמיתית לוקחת תמיד נקודות ולא משנה נגד מי ומתי. אני תמיד אומר שצריך לא להפסיד לגדולות ולנצח את הקטנות.

– ואיפה בית"ר תל־אביב בכל הפאזל הזה?

– בית"ר קבוצת כדורגל טובה. על יותר מזה צריך לראות לאורך שנים.

– זאת אומרת שאליפות זה עדיין גדול עליכם?

– אני לא נבהל מהמלה הזו. בתור מאמן, אני אפילו שואף לכך. צריך להבין שלבית"ר יש שתי מטרות: להיות בין שמונה הראשונות ולהישאר בהפרש קטן מהמובילה. אם ננצח את נתניה במחזור השבת, נהיה בהחלט בכיוון הנכון להגשים את שתי המטרות.

– ואתה באמת מאמין שאתם מסוגלים להוות גורם במאבק על תואר?

– בהחלט. אתה צריך להבין שזה לא בגלל שאני מין טיפוס אופטימי תמידי שכזה. אני פשוט יודע, שיש לי חבורה של שחקנים שיודעים לשחק כדורגל.

– באופן זמני.

– רגיל. בהחלט לא. להוציא שניים שלושה שחקנים, בית"ר ת"א היא קבוצה צעירה, שיכולה רק להשתפר. השחקנים צריכים יותר להאמין בעצמם.

– אף פעם לא דרשו מהם יותר מדי...

– נכון, תמיד רק ציפו שישארו בליגה. אני עבדתי בעיקר על שינוי המנטאליות. ברור שקל הרבה יותר לשנות מנטאליות מאשר שחקנים טובים. אני חוזר ואומר שבית"ר היום היא קבוצה טובה.

– לא כמו נתניה.

– נגד הטבלה אני לא מדבר. הגדולה של נתניה שהיא מנצחת גם בימים הרעים שלה.

– איך עוצרים קבוצה כזו?

– מכבי נתניה היא קבוצת כדורגל טובה בקנה מידה ישראלי, היא לא ליוורפול. במשחק הקודם, למשל, אנחנו היינו עדיפים ולמרות זאת הפסדנו 0–1.

– ובכל זאת, איך עוצרים אותה?

– בכדורגל אין סודות. אם נתקוף מהתחלה, ניצור מצב שהם יתגוננו וכך אפשר יהיה להבקיע.

שום: לא לזרות מלח על הפצעים

"כואב לי מאוד שנבחרת ישראל לא מנצחת, ולא משנה בכלל באיזה משחק", אומר יצחק שום, מאמן בית"ר ת"א. "כספורטאי; תמיד לימדו אותי לשאוף לנצח. עדיף היה לנו שהיו סיכות להצלחה מאשר תירוצים לכשלון.

"היום, כשאנו קרובים מדי למבצע אוקיאניה, מיותר לזרות מלח על הפצעים. צריך לעודד ולנסות לחחזיר לשחקנים את הבטחון העצמי, שכל־כך חסר להם. היום לא נשאר זמן לעשות כל מיני נסיונות ועם הזמר הקיים, חייבים להתמודד ולהצליח.

"מדברים הרבה על בעיית השוערים. אני סבור שחייבים להגיע להחלטה סופית ולתת לשוער את ההרגשה שהוא שוער הנבחרת. הלחץ העצום שמופעל על השוערים, גורם לפגיעה ברמתם. באופן כללי, אני בטוח שמיחיץ' ימצא את ההרכב המתאים ויותר מזה אין לי כוונות להיכנס לנעליו. צריך כעת להמתין ולקוות לטוב".

כדורסל
משה לרר

הגדולים בצד נעסוק בקטנים

כל אירועי השבוע הגדולים – הפועל ת"א בומלה ובחצי־הגמר הראשון מול ציבונה בתל־אביב; מכבי ת"א מול חולון ביד־אליהו – כבר מאחור. מצפה לנו עוד מכבי, הערב בברצלונה, וכך יסתיים השבוע הבין־לאומי הראשון שלאחר הפגרה האירופית הקצרה.

אך לא על כל אלה רציתי לכתוב היום. משהו מעסיק אותי בשבועות האחרונים וזה לא קשור לעולמם של הגדולים. נהפוך הוא: בעולמם של קטנים נעסוק היום ומיד תבינו למה הכוונה.

מן העתונים אני למד על תוצאות אסטרונומיות המושגות בליגות לילדים, אלה שבקושי מגיעים עם הכדור אפילו לסל הקטן. לא ריכזתי את התוצאות הגבוהות במיוחד, אך לא אטעה אם אומר שבמשחקים לא מעטים נקלעו למעלה מ־100 נקודות בידי קבוצה אחת. אם רוצים להדגיש משחק מסוים בכותרת – לא קשה למצוא אותה במדורי הילדים: "נצחון לילדי...על ילדי ... בתוצאה 107־12". ויש משחקים המסתיימים בתוצאות דומות.

מדוע זה צריך להעסיק אותי, או במלים אחרות: מה איכפת לי אם אלה מנצחים את אלה ב־100 הפרש?

איכפת לי, למרות שמחנכים לא מעטים יאמרו שנצחונות בשיעורים גבוהים מלמדים את הילדים, כבר בראשית דרכם, לפתח מה שנקרא באנגלית Killer Instinct, או בעברית – את החוש "להרוג" מישהו, במונחי ספורט כמובן.

מה רע בחוש הזה? – יוסיפו וישאלו סנגורי הנצחונות הגבוהים?

רע מאוד! אני אומר להם, ואמנה לפחות ארבע סיבות לביצור עמדתי:

● כל ספורטאי חייב לדעת לנצח בכבוד ולהפסיד ביושר. ילדים – כל שכן. איזה כבוד יש לקבוצה המנצחת 120־1 (כל אחד שיראה את המשחק יאמר: "זו לא חכמה") ובאיזה יושר צריכה להאמין הקבוצה המובסת ("זה שוויון כוחות זה"?).

● קבוצה "דורסת" אינה מסתפקת ב־50 נקודות. תמיד היא תיענה לקריאת "המקהלה הרעבה", הדורשת "מאה, מאה". והמאמן, שלא תמיד יתן את ההזדמנות גם לשחקני הספסל, ייסחף וידהר עם ההרכב הראשון עד להשפלתה הסופית של הקבוצה היריבה.

● זה לא חינוכי לנצח ב־100 הפרש. מחר, אדוני המאמן הצעיר, תיתקל בקבוצה, מבוגרת אך במעט מזו שלך, והיא תתן גם לך לטעום משהו מן הטעם המריר הזה של 100 נקודות, כיצד תרגיש אז?

● ובכלל – הרשו לי להטיל ספק באחדות מהתוצאות המושגות במגרשים השונים. אני שומע על אנשי מזכירות של קבוצות מקומיות, שבפירוש משתפים פעולה עם הקבוצה הביתית; עוצרים במתכוון את מהלך השעון, כשלא צריך לעשות זאת, ובכך מאריכים לא רק את זמן המשחק – אלא את יסורי הקבוצה היריבה הנדונה ל"שחיטה".

בחוקת הכדורסל אין אמנם סעיף האוסר על קבוצה לנצח בהפרש כלשהו, אפילו יגיע ל־100 נקודות. אך כמו בכל ענף ספורט, כך גם בכדורסל לילדים: יש להפעיל את החוק הבלתי כתוב: חוק ההגיון.

יו"ר אוברקוביץ' (מימין), מעניק פרס איגוד הכדורסל ליו"ר מכבי ת"א שמעון מזרחי, בטקס השנתי, בקייץ האחרון; במרכז, מזכ"ל האיגוד אברהם זייף; משהו מתחיל לזוז באיגוד הכדורסל (צילם: גדי אברמוביץ')

ואם יעשו את זה כמה מן המאמנים הצעירים שלנו – תיחסך עגמת נפש רבה מהספורטאים הצעירים.

לא רק שחקנים; גם עסקנים!

מאוד לא נעים לפתוח את מדורי הספורט ביום א' ולקרוא שאחדים מכדורסלני מכבי נתניה הגיעו אל מתחת לקו האדום בכל הקשור למקורות הכספיים שלהם. מאוד לא הייתי רוצה להאמין למקרא עיני בדבר "פרוסת הנקניק האחרונה" של מייקל קארטר. אך אם זה נכון – מישהו חייב לתת את הדין על כך.

זכורה לכולם הפרשה העגומה של קבוצת הפועל קרית־גת, אפיזודה חולפת בליגה הלאומית לפני זמן קצר. יתכן שהחובות הכספיים שבהם שקעה האגודה לא הוסדרו עד היום ואולי יש עוד שחקן או שניים המחזרים לשווא אחרי מזכיר מועצת הפועלים במקום ודורשים את המגיע להם.

עתה אנו עומדים בפני פרשה חדשה. פרשת מכבי נתניה. לשחקנים לא שולמה משכורת בזמן ובאין רזרבות כספיות, – מתמעטים גם כספי החסכונות, אם היו כאלה.

יפה עושים אנשי שלטונות המס הפושטים מפעם בפעם על משרדי האגודות, או מזמנים שחקנים לבתי־משפט, בגלל אי תשלום מסים.

אך מדוע אין כדורסלנים, שמשכורתם לא שולמה בזמן, ניגשים אל הרשויות המוסמכות ומבקשים לחקור גם את אלה שהבטיחו ולא קיימו?

אני רוצה לראות עסקן כלשהו, מתענה פעם פעמיים בחקירה משטרתית;

אני רוצה לקרוא פעם על עסקן אגודה שיצהיר קבל עתונות ועם: "אין לי מה לאכול!";

אני רוצה לראות את אנשי ההוצאה לפועל מוציאים את כל הריהוט מביתו של עסקן שלא עמד בדיבורו.

ואני חושב שכל הדברים הללו מגיעים לאותו עסקן המתכחש להסכמים כתובים.

אני גם חושב שאם יקרה כדבר הזה – יהיה קצת סדר בג'ונגל.

הטוב מחמישה

אחרי כמה שנות־גישוש מצד איגוד הכדורסל ואי־וודאות בכל הקשור לשיטת הגמר־סל שהונהגה ובמספר הזרים שיותר להם להשתתף בליגה, הולך ומסתמן הסוו לקראת עונת המשחקים הבאה 1988־9.

והשינוי הגדול: גמר־סל של הבית העליון, שבו ישותפו ארבע הראשונות, בשיטת "הטוב מחמישה".

פירושה המעשי של הצעה זו: יותר משחקים ובוודאי יותר כסף.

אחרי 22 המשחקים הרגילים בעונה תשחק קבוצת המקום הראשון מול הקבוצה שסיימה במקום הרביעי, ואילו שתי קבוצות "הסנדוויץ'" (מקום 2 ו־3) יתמודדו זו עם זו, בסידרת של "הטוב מחמישה". כלומר: תוצאה של 3־0 תספיק לקבוצה לעבור לשלב הבא, כפי שגם 3־1 או 3־2.

לעומת זאת, לא יהיה שינוי במשחקי הבית התחתון (5־8); שם תישאר שיטת ההכרעה כפי שהיתה: "הטוב משלושה".

אמריקה (שם השלב הסופי הוא בשיטת "הטוב משבעה")?

מתחיל להסתמן.

טוב ליהודים?

טוב לשחקנים וגם לקהל.

אז קדימה.

הזירה שלי
משה לרר

שנת 1987 בזירה העולמית עמדה, כמובן, בסימן עליונות הבלתי מעורערת של מייק טייסון במשקל הכבד. לראשונה אחרי 19 שנה הוכר מתאגרף כאלוף בידי כל ההתאחדויות. האלוף האחרון שזכה להכרה מקיר לקיר היה, כמובן, מוחמד עלי, אך אתו התעוררו בעיות. כך, למשל, הסירה התאחדות האיגרוף העולמית (WBA) את התואר מעלי בגלל שיקולים פוליטיים, הכתירה במקומו את ג'ימי אליס, לשעבר יריב אימונים של עלי, בעוד שוועדת הספורט של מדינת ניו־יורק הכירה בג'ו פרייזר. עתה, אחרי נצחונותיו של טייסון על "שובר העצמות" סמית וטוני טאקר, התאחדו כולם סביב חגורת האלוף שלו.

★ ההתאחדות הפעילה ביותר בזירה היתה מועצת האיגרוף העולמית (WBC), הפורשת חסותה על 118 מדינות בכל היבשות. היא היתה גם המארגנת של "קרב השנה" בין שוגר ריי ליאונרד למארווין האגלר, שהסתיים בנצחונו של שוגר ריי בנקודות.

"קרב השנה" – ליאונרד־האגלר.

★ ואם לא היה די ב־15 משקלים, באה מועצת האיגרוף והוסיפה עוד אחד: משקל הידוע בשם STRAW ובעברית – משקל קש. תאמרו איזה משקל יש לקש? – התשובה: מתאגרפים שמשקלם אינו עולה על 48 ק"ג. האלוף הראשון במשקל החדש הזה: היפאני הירוקי איוקה. מתאגרפי ה"קש" פופולאריים מאד במדינות המזרח הרחוק.

★ בין המתאגרפים היותר טובים של השנה: טומי הירנס, שזכה בארבעה תארי־עולם, שלושה מהם (להוציא בינוני) מוכרים בידי מועצת האיגרוף.

★ המתאגרף הקוריאני ג'ונג־קו־צ'אנג הגן בפעם ה־14 על תארו במשקל קל־זבוב.

★ שנת 1987 הוכרזה כשנת המלחמה בסמים. לכל אחת מ־118 המדינות החברות בהתאחדות הולקו עלוני הסברה בנושא.

★ גם בשטח הרפואה נעשה הרבה השנה. לא פחות מ־500 מיליון דולר – 230 מיליון בשנת '87 – הושקעו בחקר רפואי, שמטרתו למנוע פחות ופחות פגיעות קטלניות בראש, בגוף ובנפש המתאגרף.

★ ב־31 בינואר חגגו בעולם האיגרוף חמש שנים להחלטה להתמודד בקרבות על הכתר ב־12 סיבובים בלבד. "קיצוץ" זה, בשלושה סיבובים, הוכיח עצמו ומומחי רפואה בעלי שם בירכו עליו. ב־'87 גדל מספר המדינות שאימצו את ההחלטה. ביניהן: בריטניה, ארגנטינה, בראזיל, צ'ילה, פאראגוואי, אורוגוואי, מכסיקו, בוליביה, אקוואדור וכן מדינת קליפורניה בארה"ב.

★ קרן גימלאות למתאגרפים שיפרשו מהזירה. במלאת 25 שנה למועצת האיגרוף הוחלט בקונגרס האחרון, שנערך בונדון באוקטובר, להקים קרן בסך 50 אלף דולאר. יש לשער שסכום הכסף יגדל מדי שנה.

★ הקרב בלאס־וגאס, ב־6 באפריל, בין שוגר ריי ליאונרד למארווין האגלר, זכה לתואר "קרב השנה".

★ לתואר "מותחן השנה", זכה הקרב בין טומי הירנס לרולדאן בלאס־וגאס, 29 באוקטובר. הירנס ניצח בנוק־אאוט בסיבוב הרביעי.

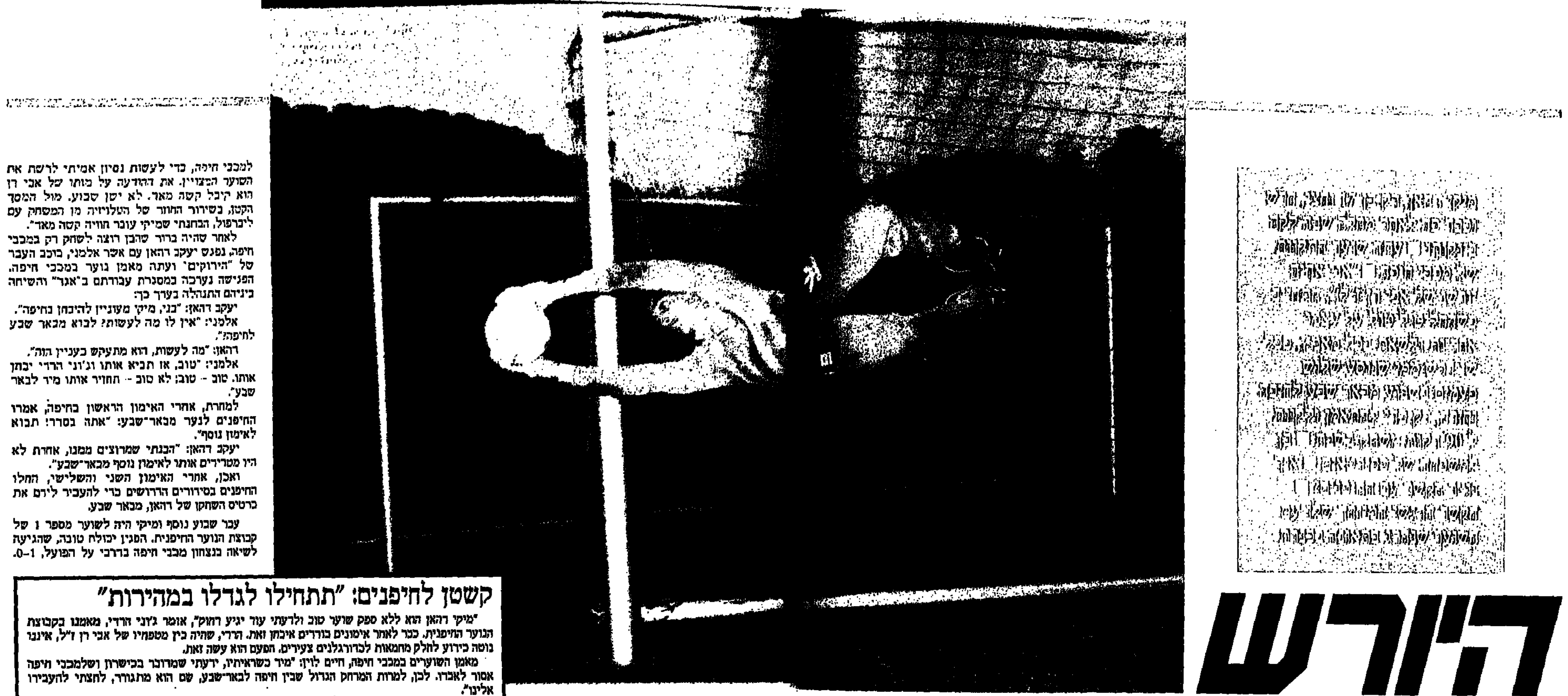
זו היתה השנה שהיתה בזירה. ■

"מותחן השנה" – הירנס־רולדאן.

1987 – כל הקרבות על התואר *

	הקרב	משקל	תאריך	מקום	תוצאה	ציון
.1	רומאן – מונטרו	סופר זבוב	31.1	צרפת	TKO,9	9
.2	דה־ליאון – רוטולי	נייר	21.2	איטליה	TKO,5	8
.3	הירנס – אנדריס	קל־כבד	7.3	ארה"ב	TKO,10	6
.4	טייסון – סמית	כבד	7.3	ארה"ב	D,12	4
.5	נלסון – גוטיירס	נוצה	7.3	ארה"ב	KO,6	8
.6	רומאן – קאדניו	סופר זבוב	20.3	מכסיקו	D,12	9
.7	ליאונרד – האגלר	בינוני	6.4	ארה"ב	D,12	9
.8	שאבה – דה־קרוז	סופר נוצה	18.4	צרפת	TKO,3	8
.9	האניגהאם – בלוקר	בינוני	18.4	אנגליה	D,12	8
.10	צ'אנג – פינטו	קל־זבוב	19.4	קוריאה	TKO,6	6
.11	פאנאש – פאיאקארון	סופר תרנגול	8.5	אוסטרל.	KO,4	8
.12	לאסיאר – רומאן	סופר זבוב	16.5	צרפת	TKO,11	9
.13	טייסון – תומאס	כבד	30.5	ארה"ב	TKO,6	8
.14	צ'אנג – גארסיה	קל־זבוב	28.6	קוריאה	KO,10	9
.15	פאנאש – ריצ'ארדסון	סופר תרנגול	10.7	אוסטרל.	KO,5	4
.16	אקינו – תומאס	סופר בינוני	12.7	צרפת	D,12	8
.17	ראמירז – עלי	קל	19.7	צרפת	D,12	9
.18	ארנדונדו – האמאדה	סופר קל	22.7	יפאן	TKO,6	8
.19	לורה – אבלאר	בינוני	25.7	ארה"ב	TKO,4	8
.20	טייסון – טאקר	כבד	1.8	ארה"ב	D,12	8
.21	רוחאס – לאסיאר	סופר זבוב	8.8	ארה"ב	D,12	8
.22	שאבה – קאברה	סופר נוצה	21.8	מכסיקו	D,12	8
.23	נלסון – וילאסאנה	נוצה	29.8	ארה"ב	D,12	9
.24	האניגהאם – האצ'ר	בינוני	30.8	ספרד	KO,1	4
.25	צ'יטאלאדה – אהן	זבוב	5.9	תאילנד	TKO,4	8
.26	רוסי – אקינו	סופר בינוני	2.10	איטליה	D,12	8
.27	ראמירז – בוזה	קל	10.10	צרפת	KO,5	8
.28	פאנאש – זאראטה	סופר תרנגול	16.10	אוסטרל.	DET,4	9
.29	טייסון – ביגס	כבד	16.10	ארה"ב	TKO,7	6
.30	איוקה – טונבוריפרם	קש*	18.10	יפאן	D,12	6
.31	רוחאס – באלאס	סופר זבוב	24.10	ארה"ב	TKO,4	8
.32	ואקה – האניגהאם	בינוני	28.10	אנגליה	DET,8	8
.33	הירנס – רולדאן	בינוני	29.10	ארה"ב	KO,4	9
.34	מייוויתר – ארדונדו	סופר קל	12.11	ארה"ב	KO,6	8
.35	לה־לונד – דייוויס	קל־כבד	27.11	טרינידד	KO,2	8
.36	לורה – מינוס	תרנגול	27.11	ארה"ב	D,12	8
.37	צ'אנג – פאראו	קל־זבוב	13.12	קוריאה	D,12	9

* הקרבות והאלופים מוכרים ע"י W.B.C. מועצת האיגרוף העולמית.
KO – נוק־אאוט; TKO – נוק־אאוט טכני
D – הכרעה בנקודות; DET – הקרב הופסק.
ציוני הקרבות מוענקו בידי צוות מומחים.
* קש – המשקל החדש למתאגרפים עד 48 ק"ג.

היורש

יונתן הללי

הוא תושב באר־שבע, חרש אילם, אבל הוא שוער – איזה שוער! מצהיר בכל הזדמנות: "אני רוצה להיות יורשו של אבי רן ז"ל". מיכאל (מיקי) דהאן, בן 17 וחצי. שלוש פעמים בשבוע הוא עושה את הדרך מבירת הנגב לעיר הכרמל וחזרה – כדי להיות שחקן מהמנין במועדון, שעד לפני שבועות אחדים היתה בעיניו ההצטרפות אליו, בבחינת חלום בלבד.

"סע באוטובוס ותגיע בנוחות...", נאמר בתשדיר הטלויזיוני של אגד. דהאן עובר מדי שבוע כמעט 1400 ק"מ בנסיעה בנוחות, ל־4 שעות אימון. הוא מקווה שכל המאמץ הזה יעניק לו בקרוב 90 דקות של משחק, בשבת. הוא בונה עצמו לכך ביסודיות.

דור שני בין הקורות. אביו, יעקב, שיחק בשנות ה־60 בהפועל באר־שבע (לאומית) ובהפועל עכו. "מגיל 10 רצה מיקי להיות שוער. גם אני כמו כל אב, רציתי שימשיך במסורת".

כשהיה מיקי בן 8 חודשים חלה בשפעת, שהסתבכה. איבד שמיעתו. התוצאה: חרשות. פועל יוצא: ליקויי דיבור קשים. כך נמנע ממנו להשתלב בבית ספר רגיל.

עקשנות האלמוני

אביו התוודע ליכולת בנו, במקרה. "לפני כמה שנים, בבאר־שבע עצר אותי ברחוב אוהד של קבוצת הפועל. לא היכרתיו, אבל הוא ידע שאני דהאן השוער. 'בוא רגע, אמר לי האיש, תראה פה בליגות העירוניות לילדים יש שוער צעיר, שעושה רושם רב. כדאי לשים לב אליו'. הרבה זמן לא היה לי אותו רגע ולכן דחיתי אותו ולא הלכתי לראות בביצועיו של אותו שוער צעיר. האיש ההוא, את שמו אינני יודע עד היום, לא הירפה ממני. כעבור יומיים שוב פגש אותי ברחוב ושוב התעקש שאבוא להציץ במעשיו של הילד השוער. לא נותרה לי ברירה והלכתי בעקבותיו. באתי למגרש שבו נערכו משחקי ליגות הילדים העירוניות, של אהרון בן־יעקב המפורסם. עמדתי ליד הגדר – וחייכתי. האלמוני שאל מדוע אני מחייך ואני, כשדמעות בעיני, השבתי לו: 'הילד הזה, שעומד שם בשער ושאתה כל כך מתלהב ממנו, הוא בני'". לדברי יעקב דהאן היה זה אחד הרגעים המאושרים בחייו, לאחר הסבל הרב שעבר עליו ועל בנו, מיקי.

בן 13 הצטרף מיקי לקבוצת הנערים של הפועל באר־שבע. במשחק הליגה הראשון הוכיח שהוא ניחן בכישרון רב. נערי באר־שבע ובית"ר ירושלים התמודדו אלו מול אלו. מיקי הציג יכולת מופלאה ומנע כמה שערים בטוחים. בסיום המשחק בא תור התגובות. ראשי מחלקת הנוער של בית"ר ירושלים, ביקשו להעביר את מיקי לשורותיהם. "הילד הזה יהיה פעם משהו וצריך לטפחו ולכוונו", אמרו הירושלמים לאב שסירב לשחרר את בנו בטענה: "מוקדם עדיין להתחיל לטלטל אותו מחוץ לבאר־שבע".

למרות מיגבלותיו – החרשות והדיבור הפגום – נראה מיקי בין הקורות בטוח וזריז. כדי שיוכל לשמוע באורח חלקי, הוא עתה מצויד במכשיר שמיעה, המאפשר לו קשר מסויים עם העולם החיצון. לדבר הוא מדבר בקושי, אבל בין הקורות כולם מבינים אותו. תנועות ידיו ברורות וחדות והוא מתפקד היטב, כיאה לשוער שיודע את תפקידו.

האב יעקב וראשי מחלקת הנוער של מכבי חיפה מבקשים לשמור בשלב זה על פרופיל נמוך. לפני הדרבי החיפני האחרון חששו שהפירסומים [illegible] ביכולתו. "תן לעבור את הדרבי", ביקש האב בשם בנו. וכך עשינו. בדרבי הוצב מיקי דהאן בשער – והפתיע ביכולתו. בחזותו ובמימדיו הזכיר את אבי רן: יפה תואר, שיער מקורזל, מבנה גוף אתלטי, בתנועותיו במשחק חיקה את אבי ז"ל בימיו הגדולים.

"ממש לא ייאמן ההעתק המדוייק של רן. ראה איך הוא עומד בשער; שים לב לזינוקים, בדיוק אבי", התלהב ממנו אחד האוהדים הקנאים של "הירוקים". בימים אלו, כאשר החיפנים כל כך שפופים, יש להם תקווה אחת, הנר היחיד שמחמם את ליבם...

הקשר עם מכבי

כדי לזכות במחמאות מן הסוג הזה, מגיע מיקי לחיפה, מבאר־שבע, ביום חמישי; לן אצל מכרים, עד למשחק בשבת. הוא תלמיד תיכון, ואילמלא נחישות דעתו להצליח – ספק אם היה עומד במאמץ העצום הזה: נסיעות רבות ובסופו של דבר גם מעייפות – ולימודים קשים לא פחות.

הקשר עם מכבי חיפה נולד במקרה. יעקב דהאן ראה שבנוער של הפועל באר־שבע בנו איננו זוכה ליחס ראוי. "רציתי שיעזוב. גם הוא רצה. הצעתי שיצטרף להפועל אשדוד או להפועל ת"א. מיקי חזר ואמר: 'רוצה קבוצה גדולה'".

אחר מותו של אבי רן, הקרינה הטלויזיה קטעים מהמשחק בין ישראל לליברפול. אבי הציג בו יכולת מופלאה. מיקי ואביו עקבו אחר השידור. "הסתכלתי למיקי בעיניים וראיתי את הדמעות שוטפות את פניו. 'מיקי, מה קרה לך?', שאלתיו והוא בנחישות, ענה: 'רוצה להיות יורשו של אבי במכבי חיפה ובנבחרת'".

"תחילה נשמעה לי ההצהרה הזאת מפוצצת ורחוקה מאד מהמציאות", ממשיך האב. "ידעתי שמיקי עושה הכל כדי להידמות לאבי רן, אבל לא האמנתי, שירחיק לכת עד כדי כך שיבקש להצטרף למכבי חיפה, כדי לעשות נסיון אמיתי לרשת את השוער המצויין. את ההודעה על מותו של אבי רן הוא קיבל קשה מאד. לא ישן שבוע. מול המסך הקטן, בשידור החוזר של הטלויזיה מן המשחק עם ליברפול, הבחנתי שמיקי עובר חוויה קשה מאד".

לאחר שהיה ברור שהבן רוצה לשחק רק במכבי חיפה, נפגש יעקב דהאן עם אשר אלמני, כוכב העבר של "הירוקים" ועתה מאמן נוער במכבי חיפה. הפגישה נערכה במסגרת עבודתם ב"אגד" והשיחה ביניהם התנהלה בערך כך:

יעקב דהאן: "בני, מיקי מעוניין להיבחן בחיפה".

אלמני: "אין לו מה לעשות? לבוא מבאר שבע לחיפה?".

דהאן: "מה לעשות, הוא מתעקש בעניין הזה".

אלמני: "טוב, אז תביא אותו וג'וני הרדי יבחן אותו. טוב – טוב; לא טוב – תחזיר אותו מיד לבאר שבע".

למחרת, אחרי האימון הראשון בחיפה, אמרו החיפנים לנער מבאר־שבע: "אתה בסדר! תבוא לאימון נוסף".

יעקב דהאן: "הבנתי שמרוצים ממנו, אחרת לא היו מטרידים אותו לאימון נוסף מבאר־שבע".

ואכן, אחרי האימון השני והשלישי, החלו החיפנים בסידורים הדרושים כדי להעביר לידם את כרטיס השחקן של דהאן, מבאר שבע.

עבר שבוע נוסף ומיקי היה לשוער מספר 1 של קבוצת הנוער החיפנית. הפגין יכולת טובה, שהגיעה לשיאה בנצחון מכבי חיפה בדרבי על הפועל, 1–0.

קשטן לחיפנים: "תתחילו לגדלו במהירות"

"מיקי דהאן הוא ללא ספק שוער טוב ולדעתי עוד יגיע רחוק", אומר ג'וני הרדי, מאמנו בקבוצת הנוער החיפנית. כבר לאחר אימונים בודדים איבחן זאת. הרדי, שהיה בין מטפחיו של אבי רן ז"ל, איננו נוטה כידוע לחלק מחמאות לכדורגלנים צעירים. הפעם הוא עשה זאת.

מאמן השוערים במכבי חיפה, חיים לוין: "מיד כשראיתיו, ידעתי שמדובר בכישרון ושלמכבי חיפה אסור לאבדו. לכן, למרות המרחק הגדול שבין חיפה לבאר־שבע, שם הוא מתגורר, לחצתי להעבירו אלינו".

המאמן דרור קשטן, שנאלץ באחד מאימוני קבוצת הבוגרים לבקש את שירותיו של מיקי (בהיעדרו של שוער המישנה), התפעל גם הוא. "מאיפה הבאתם אותו? זה כישרון, כישרון גדול! תתחילו לגדל אותו במהירות", אמר לחיפנים.

בוני גינצבורג: "תגלית אמיתית, כשרון אדיר. שרק ימשיך".

מגלה הכשרונות של ההתאחדות לכדורגל, המאמן הלאומי לשעבר יוסף מרימוביץ, הגיע במיוחד לחיפה כדי לראות את מיקי בפעולה, אמר: "כאן צומח יורש לאבי רן".

יו"ר מחלקת הנוער במכבי חיפה, נועם רשף: "תנו לבחור שקט. אל תעשו לנו ילדים כוכבים, לפני שהם באמת מוכיחים עצמם. מדובר בשוער טוב, אבל הפירסום בגיל הזה רק מזיק לכולם".

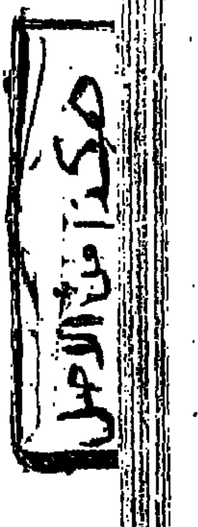
הוכיח התקדמות יוצאת מהכלל. אחד האחראים לכך, פרט למאמנו ג'וני הרדי, הוא המאמן המיוחד לשוערים של מכבי חיפה, שוער העבר המפורסם חיים לוין.

הוא ממעט לדבר, אבל כשעושה זאת – טוען שעליו עוד להביא קבלות על יכולתו ואחר כך יבוא עידן ההצהרות והפירסום. "אין שום דבר מיוחד בכך שאני כמעט שאינני שומע וגם מדבר בקושי. אין גם דבר מיוחד בעובדה שאני נוסע כל יום 3 שעות לכל אימון – אבל יהיה בזה משהו מיוחד רק אם אצליח פעם להתקרב לרמתו של אבי רן".

יש לו שאיפה אישית קטנה: "להיפגש עם משה [illegible]ן, אביו של אבי המנוח, לבקר בחדרו של אבי ז"ל, [illegible]ראות, למשש ולחשוב".

יש למיקי שני אחים, ניר, 16 וחצי וגיא, 15 [illegible]וחצי, שחקני שדה בקבוצת הנוער של הפועל באר־שבע. יחד עם האב – משפחת דהאן היא ללא ספק משפחה אמיתית של כדורגלנים. ■

מיקי מתודרך בידי שוער העבר חיים לוין, כיום מאמן שוערים במכבי חיפה.
צילומים: יואל זה.פריס

פיני חוזז, כיום כדורסלן רמלה, מעוזבי הפועל ת"א ■ איך ניסה במכבי ומדוע נחת אצל "האדומים" ■ "למרות הפרידה המכוערת נשארה הסימפטיה. אני הולך לראותם בכדורגל" ■ מאמן בית"ר ת"א מודה. עכשיו: אובדנו לנו היה קריטי ■ עכשיו הוא נהנה ברמלה, שממש חונקת אותו באהבה ובחום

טיפוס ביתי

פנחס חוזז ומשפחתו. נהנה מרמלה.

משה גורלי

פיני חוזז הצליח איכשהו שלא להתמסמס בתוך האמריקניזציה של הליגה. אולי בגלל שבשנים האחרונות הוא משחק בקבוצות חסרות יומרות כבית"ר ת"א (שנתיים) ואליצור נוה־דוד רמלה (השנה), הרואות בהישרדות בליגה התגשמות שאיפותיהן והתברגות בפליי־אוף היא רק המספר הנוסף.

בית"ר, עם חוזז, סיימה את הליגה במקומות 6 ו־8. השנה, בלעדיו, היא מנהלת מלחמת קיום. רמלה, שרכשה אותו מבית"ר, לוטשת עיניים גדולות לפליי־אוף. חוזז לא מייחס לעצמו את ההבדל הזה, אבל יאיר שרון, מאמן בית"ר דווקא סבור שחוזז הוא ההבדל ואבדנו לבית"ר היה קריטי.

פיני: "נהניתי מאוד בבית"ר והייתי מעוניין להמשיך שם. במשא ומתן שניהלתי איתם, היה פער קטן מאוד בין הצדדים, פער שבית"ר היתה סוגרת, אם היתה חוששת שאסגור במקום אחר". ואכן, רמלה הציעה הצעה שאי אפשר לסרב לה, או שהיה זה טפשי לעשות כן.

שלישיית הפועל ת"א

מי שגילה בו עניין היה יעקב ארלר, מאמן רמלה, גם הוא יוצא הפועל ת"א. ארלר, ידיד אישי של חוזז גם מחוץ לפארקט, היה זקוק לשחקן מסוגו, גם עקב מעלותיו המקצועיות (ראה מסגרת) וגם משום הוותק והנסיון שהיו דרושים, כדי לאזן את חוסר הנסיון של העולה החדשה.

בעניין הזה יש חלק בלתי מבוטל ליוצא נוסף של הפועל תל־אביב, ארל ויליאמס טורף הריבאונדים הקשיש. וכך מובילה שלישייה זו, יחד עם שני זרים טובים כוובסטר ומקנזי ורכז ליגה סביר כשמוליק גנרלמן את רמלה להישגים נאים ובכללם שני נצחונות בית על הפועל חולון ואליצור נתניה.

חוזז, בן למשפחה ברוכת ילדים (9 אחים ואחיות), הגיע ככל ילד יפואי מן המנין להפועל ת"א. לא לפני שנבחן במגרש אורלי הישן ע"י אנשי מכבי. חוזז: "היינו איזה מאה ילדים. אמרו לכולם לבוא למחרת עם תמונה. העסק לא נראה לי והגעתי אמנם למחרת, אבל להפועל". את חוזז גילה בבית הנוער "בית צ'רנר" ארז חזן, שחקן עבר של הפועל, ששם את ליבו לשני האחים הגבוהים, יצחק ופיני. בגיל 14 החל את הקריירה בהפועל ובגיל 17 עלה לקבוצה הבוגרת, אותה שירת 10 שנים עם הפסקה בת שנה אחת לטובת קולג' בקליוולנד במסגרת לחץ שהפעיל לצורך קבלת שחרור. פיני התכוון להשלים שנתיים הסגר, אולם ניאות לחזור להפועל ת"א, אחרי שנה אחת בלבד בארה"ב, תמורת הבטחה לכרטיס ביד, אחרי שנתיים.

לפני שלוש שנים עזב חוזז את הפועל. כרגיל אצל עוזבי הפועל, לווה המהלך בביזיון האופייני של עיקולים והתכתשויות משפטיות. יחד עם חוזז עזבו גם שמואל זיסמן, קני לבנובסקי, וילי סימס ושמואל נחמיאס. פיני גרשון הסכים לוותר עליהם. חוזז סבור שהיה זה גם אינטרס של ההנהלה, אשר בדרך זו של שחרור שחקנים, משתחררים גם מתובות כספיים מעיקים. גם "סמלים" אחרים בהפועל ת"א – דני ברכה, בארי ליבוביץ' וג'ון ויליס – נטשו בטריקת דלת, בלי "שלום" ועם "להתראות" בבית־המשפט.

מחקר השוואתי

מחקר השוואתי עם מכבי הוא בלתי נמנע בנקודה זו. הניהול המכביסטי נטול המגע המפלגתי, התמחה בטיפול וכיבוי שקט של שריפות ופיצוצים. במכבי ת"א יש גם רגישות יותר לשחקני בית והידבקות רבת השנים במוטי ארוסטי ובמיקי ברקוביץ', תעיד על כך. מקביליהם בהפועל, ברכה וחוזז, שותרו מזמן ועמוס פרישמן הוא כיום השריד היחיד בלגיון שכירי הסל של הפועל. בהפועל סבורים שלשחקני הבית אין שום זכות לנפנף בעובדה זו כקרדום לחפור בו חוזים שמנים מדי.

כיום הפועל לא מטרידה את חוזז במיוחד. הוא מאוון ביחסו אליה: "למרות הפרידה המכוערת, קיבלתי מהקבוצה הרבה ונשארה לי אליה סימפטיה. אני אפילו הולך לראות אותם לפעמים, בכדורגל".

שתי קרנציות היו לחוזז בנבחרת הנוער. הראשונה, תחת שרביטו של רלף קליין עם מבוגרים ממנו כאור גורן, דני ברכה, שרי בן־צבי ורוני בוסאני. השניה, בניהולו של אריה רוידסקי, שחזר השנה לנוער, לצידם של בני מחזורו שמואל זיסמן, חיים זלוטיקמן ועדי בן־ארי. בשני ההרכבים לא זכורים לחוזז הישגים מיוחדים במינם. המשחק שנחרת בזכרונו כמוצלח ביותר, מבחינתו, הוא במסגרת הנבחרת הבוגרת – הניצחון על יוגוסלוויה, באליפות אירופה בטורינו ב־1979, עוד בימי דרג א' העליזים.

כתוצר האסכולה הפועלית, חונך חוזז על ברכיה של שנאת המכבים: "גדלנו על זה. להיות שרופים של הפועל ולשנוא את מכבי. האתגר לנצח אותם, היה תמיד גדול. בתקופתי, גם התחלנו לנצח אותם. כל שנה היינו מצליחים לנצח, לפחות פעם או פעמיים". הניצחונות האלו לא הספיקו ליותר מאשר לזכייה אחת בגביע ותפקידם המסורתי היה לאפשר למכבי להפיק הכנסה נאה ממשחקי פליי־אוף מכריעים.

חוזז מייחס את הפער קודם כל לזכות ההנהלה: "הצליחו לבנות מודל של עסק מצליח. ככל שהצליחו יותר, התרחקו יותר מהיתר. היו שנים שמכבי היתה עולם אחר".

חייב לרוץ ולהילחם

כיום מותיר חוזז לאחרים את המשימה של סגירת הפער עם העולם האחר. הוא עצמו מסתובב במחוזות ארציים יותר: "היו לי שנתיים יפות בבית"ר. אחרי הסיבוב הראשון, כבר לא היינו בסכנת ירידה וזה היה חידוש משמעותי לגבי בית"ר, שהיתה רגילה להישאר בליגה ברגע האחרון".

כיום הוא נהנה ברמלה. ההבדל בין שתי הקבוצות הוא בקהל. לבית"ר אין דבר כזה ואילו לביתיות הרמלאית, התונקת באהבתה את הקבוצה, יש משקל רב בהישגים הביתיים הנאים. חוזז מודע לדרישות שמציב הקהל: "הקהל מאוד חם ומלהיב. נותן אווירה כזו, שאתה חייב לרוץ ולהילחם בשבילו. לכן במשחקי הבית אנחנו הרבה יותר טובים".

חוזז עומד על ממוצע של כ־16 נקודות למשחק. מדי פעם הוא מוריד כמה ריבאונדים למרות שאין זו משימה קלה ליד וויליאמס ו־וובסטר. קשה לתפוס אותו במבצע וירטואוזי במיוחד, שיותיר אותך פעור פה, ויעילותו היא אפרורית למדי, אם כי קטלנית לעתים.

20 שניות לסיום הדרבי האליצורי עם נתניה, היתה התוצאה שוויון 93. הרמן וובסטר נתן כאן את משחק חייו – 31 נקודות ו־16 ריבאונדים. גם וויליאמס היה במיטבו. במצבים כאלו מהמרים מאמנים בדרך־כלל על הכנסת הכדור פנימה, ביחוד כששחקני הפנים בפורמה. ארלר העדיף את חוזז. ארבע שניות לסיום – שמאחוריהן 13 שנות נסיון בלאומית – קיבל את הכדור יחד עם האחריות. ג'אמפ־שוט והכדור צלל פנימה. את הדרך לחדר ההלבשה עשה על הכתפיים של האוהדים. ■

[illegible]

אפשר לסמוך עליו

[illegible]

צילום: גרי אברמוביץ'

תחזיטוטו

שישו שכטמן

תחזית למחזור ה־24 בטוטו

1. מכבי חיפה – הפועל ת"א. מתוך 14 השערים שספגה עד היום הפועל ת"א, כמעט מחציתם הובקעו לרשתה בידי מכבי חיפה, בסיבוב הראשון (5–1). למפגשים ביניהן בשנים האחרונות יש מסורת של שערים ועניין. למרות פער המיקום הגדול בטבלה, פחות ממשולש לא יספיק.

2. מכבי ת"א – הפועל כפ"ס. גם המשחק בשבת שעברה בגביע הטוטו, לא הביא למכבי נצחון אף כי היריבה היתה מהארצית. אנחנו כבר הפסקנו לספור כמה זמן מכבי לא ניצחה. כנראה שהטבלה איננה משקרת ונסתמך עליה. X, 2.

3. בית"ר ת"א – מכבי נתניה. תוצאות המשחק תלויות בעיקר ביכולתם של שני הכוכבים: ניסים כהן בבית"ר ושלום תקוה במכבי נתניה. שתי הקבוצות אינן בעת בשיא כושרן והתוצאה הסבירה היא לכן תיקו.

4. מכבי פ"ת – בני יהודה. לא ברור מי ישחק ומי יאמן במכבי פ"ת השבת. מה שברור זאת התוצאה. ניצחון לבני יהודה.

נסים כהן מבית"ר ת"א בולם בידיו את חלוץ בית"ר ירושלים, במשחק גביע הטוטו בשבת שעברה. ירושלים ניצחה 1-0. צילום: דן לנדאו

5. חולון – הפועל פ"ת. בסיבוב הראשון היה נצחונה של מכבי חיפה נצחון החוץ היחיד. במחזור השבת צפויים לדעתי הרבה נצחונות חוץ, אחד מהם של הפועל פ"ת, ששחקני הנבחרת החרשים שלה מוליכים אותה לתצוגות כדורגל טוב.

6. הפועל לוד – הפועל באר שבע. בניגוד למכבי פ"ת, שכנתה לתחתית, לוד נלחמת כל שבת במגרשה הביתי. קשה מאד לשחק נגדה וקשה מאד יהיה להתקפה הלא פוריה של באר שבע. 1, X.

7. בית"ר ים – שמשון ת"א. שתי הקבוצות שמשתמשות בבלומפילד כביתן, מכירות היטב האחת את השנייה. שמשון ניצחה בסיבוב הראשון (1–0) ומקדימה בטבלה את יריבתה. בית"ר? – הכל תלוי באורי מלמיליאן. משולש.

8. בית"ר נתניה – הפועל ירושלים. לגבי הפועל ירושלים אנחנו בינתיים ממשיכים כרגיל: X או 2 כשירושלים בחוץ. (0–4 בסיבוב הראשון).

9. יבנה – עמידר. לפני שנים לא רבות היתה עמידר בלאומית. לאור התוצאות והכדורגל שהיא מציגה כאחרונה, היא מועמדת רצינית לרדת לליגה א'. יבנה, שהיתה בשנה שעברה בלאומית, מסוגלת לחזור אפילו השנה אם תאמין ביכולתה. נצחון ליבנה.

10. הכח – הפועל חיפה. אל תסתכלו בטבלה כאשר אתם מנסים לנחש משחק זה. הכח (נצחון בדרכי לפני שבועיים) החלה עכשיו לשחק כדורגל. הוסיפו לזה את העובדה שיתכן שבחיפה תימשך שביתת השחקנים ותבינו שפחות ממשולש לא מספיק.

11. טבריה – בת"ים. בשבת שעברה, בגביע הטוטו, הבקיעה טבריה חמישיה. אחרי הניצחון בחוץ על חיפה במחזור שעבר, קשה יהיה לעצור את ליברפול של הליגה הארצית, וקהלה הנפלא. נצחון לטבריה.

12. הפועל חדרה – יהוד. כאשר יהוד ניצחה בסיבוב הראשון (3–1), היה הדבר כגדר הפתעה. בשבת שום תוצאה לא תפתיע כשחדרה ביתית ויהוד חוזרת לכושרה הטוב. משולש.

13. עכו – שעריים. מה דעתכם, עכו תרד או לא תרד בסוף העונה? – אנחנו נחכה לסוף העונה לקבל מענה לשאלה זו. בטוטו בשבת נסמן 1 ו־2.

14. יפו – שעריים. מעט נצחונות חוץ יש בליגה הארצית, אבל שעריים היא מן הקבוצות ש"משגעות" את מנחשי הטוטו. משולש. ■

הליגה הלאומית

(לאחר 21 מחזורים)

1.	מכבי נתניה	25–39	41
2.	הפועל ת"א	14–22	39
3.	כפר־סבא	17–25	35
4.	שמשון	17–23	33
5.	בית"ר ת"א	20–29	32
6.	הפועל פ"ת	25–31	31
7.	בית"ר ים	28–27	30
8.	באר־שבע	15–15	27
9.	בני־יהודה	14–15	25
10.	מכבי ת"א	24–27	23
11.	מכבי חיפה	22–21	22
12.	צפרירים	20–16	21
13.	הפועל לוד	45–16	14
12.	מכבי פ"ת	30–11	12

הליגה הארצית

(לאחר 21 מחזורים)

1.	הפועל ים	24–46	50
2.	הפועל חיפה	13–23	44
3.	הפועל טבריה	29–43	40
4.	מכבי יבנה	22–24	32
5.	הפועל ר"ג	25–22	31
6.	שעריים	26–29	29
7.	הפועל חדרה	31–32	29
8.	הפועל יהוד	31–31	28
9.	מכבי יפו	16–16	25
10.	בת"ים	35–22	24
11.	בית"ר נתניה	25–19	23
12.	הכח	26–19	20
13.	רמת עמידר	[illegible]–21	20
12.	הפועל עכו	34–13	12

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

#	1	x	2
1			X
2	X	X	
3		X	
4			X
5	X		
6		X	
7	X		X
8			X
9	X		
10		X	
11	X		
12	X	X	
13	X		X
14		X	

שלשות 1 כפולים 4 טורים 16

הפתעות

#	1	x	2
1		X	
2			X
3	X		
4			X
5	X		X
6	X		X
7	X	X	
8		X	
9		X	X
10	X		
11	X	X	
12	X		X
13			X
14	X		

שלשות 1 כפולים 6 טורים 64

הגיוני

#	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	
3	X		X
4			X
5		X	
6	X		X
7	X	X	
8			X
9	X		
10		X	X
11	X		
12		X	
13	X		X
14	X	X	

שלשות 1 כפולים 8 טורים 256

לעשירים

#	1	x	2
1	X	X	X
2	X		X
3	X	X	X
4			X
5		X	X
6			X
7	X	X	
8			X
9	X		
10			X
11	X		
12	X		
13	X	X	X
14	X	X	

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

#	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
3	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
4	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
5	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
6	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
7	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
8	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1, x, 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
14	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2

שלשות 5 כפולים 4 טורים מלא 3888 טורים בשיטה המצומצמת 432

אולימפי – מא' עד ת'

מחרתיים, שבת, תיפתח אולימפיאדת החורף ה־15 ▫ כתבנו בקנדה הכין מילון מונחים בסיסי, לקראת האירוע העולמי הגדול

אלפין

דני נישליס (קנדה)

מחרתיים, 13 בפברואר, תיפתח בקאלגרי, מחוז אלברטה שבקנדה, אולימפיאדת החורף ה־15 – האירוע הבין לאומי הענק החונך, למעשה, את השנה האולימפית אשר תגיע לשיאה בקייץ, בסיאול.

קנדה שטופה באחרונה במה שקרוי כאן "רוח אולימפית": הפירסומת בטלוויזיה מתמקדת במשחקי החורף מכל כיוון אפשרי. חברת המכוניות שאימצה את המשחקים, יצרני מיגלשי הסקי, יצרני משקאות, מזון, חיתולים לתינוקות, יצרני ציוד צילום – מה לא – שילבו במבצעי קידום המכירות שלהם את הנושא האולימפי. בתחנות הדלק מעניקים ללקוחות כוס זכוכית מעוטרת בסמל האולימפיאדה. בחנויות אחרות מעניקים לוח שנה אולימפי, הטלוויזיה משדרת מיבזקים אולימפיים ובהם תזכורות על האולימפיאדות שהיו – מי זכה, מה היה, אילו דראמות התרחשו בהן. רשת אחת גם סיפרה בצורה זו על הספורטאים שנטלו סמים כדי לשפר את השגיהם והצופים בשידורי ערוץ אחר יכולים להזיל דמעה, למראה ספורטאית שלא הגיעה לגמר עקב פציעה.

הגדולה ביותר

בשבתות האחרונות רותקו הצופים לשידורי אליפות ארה"ב בהחלקה על הקרח. דבי תומאס שפיספסה את הכתר בשנה שעברה, עקב פציעה, זכתה לתרועות, כששבה ועשתה זאת.

מכיוון שיש להניח שגם בישראל החמה יקדישו אמצעי התקשורת ולו אך דקות מעטות (בשידורים) ממה שיתרחש בשבועיים הבאים (עד 28 בפברואר) בקאלגרי – הנה מילון לאולימפיארת החורף, לאלו שינסו להבין מה הולך כאן.

א' – אולימפיאדת החורף: נערכת אחת לארבע שנים. אמורה להיות הפעם אולימפיאדת החורף הארוכה ביותר (15 יום) ורבת המשתתפים בהסטוריה

הוקי־קרח

13-28 feb 1988

THE CITY OF CALGARY

כרזת המשחקים (למעלה סמל אולימפיאדת החורף ה־15)

(2000 ספורטאים מ־59 מדינות).

אלפין: אחד מענפי התחרות במשחקים. מקצוע שבו המחליק גולש מגובה רב, עובר כמה ק"מ במידרון הר. בקטעים מסויימים הוא משלב סלאלום (ראה לעיל).

אלן: עד לפני שנתיים סתם הר בשרשרת הרי הרוקי הקנדיים. אדריכלים ומומחים לסקי התלבשו עליו ועשוהו לאתר ההחלקה המשוכלל ביותר בעולם, אם יש עליו מספיק שלג.

אקרובטיקה בסקי: ענף מרתק ועוצר נשימה. קופצים ממיגלשה ומבצעים ראייה באוויר. עד לנחיתה יש לעבור מרחק ולבצע להטוטים אקרובטיים. בתרגילי החובה מבצעים גילגולים, סיבובי בורג ונחיתה מושלמת על השלג.

ב' – בובסלי: ארבעה ספורטאים יושבים בכלי רכב דמוי סירה של אופנוע, דוחפים אותו בתוך מיגלשה, שהיא נתיב מצופה בקרח ומשיגים בה מהירות של עד 120 קמ"ש. עליהם להגיע לסוף המסלול בזמן הקצר ביותר, מבלי להיתקע או להתהפך. המקצוע הזה דורש כוח רב, מיומנות ואומץ לב.

האטרקציה הגדולה

ביאתלון: קרב־2. מקצוע שמשלב גלישה עם קליעה למטרה. הספורטאי נועל נעלי קרוס־קאנטרי לגלישה במישור, לא במידרון. עובר עמקים, גבעות, מתלולים ומידרונות. עליו לירות כרובה חצי אוטומאטי ולפגוע במטרות. שילוב של זמן הגלישה עם ההישג בקליעה מספק את התוצאה הסופית.

ה' – החלקה אמנותית: ענף מאד אטקרטיבי ומוכר גם בישראל בגלל הטלוויזיה. גברים ונשים, ביחידים וזוגות מתחרים על התואר בשלושה מיקצים: תרגיל חובה, תרגיל קצר ותרגיל ארוך. עיסוק המחייב מיומנות רבה, יכולת בריקוד, כושר גופני גבוה מאד לביצוע מושלם. הכרטיסים לתחרויות נחטפו מזמן, מצפים לרמה גבוהה מאד בגמר.

הוקי־קרח: הספורט הפופולארי ביותר בקנדה. מצפים שבקאלגרי תיפרוץ בו "מלחמת העולם השלישית" בין קנדה (נחשבת לטובה ביותר כיום בעולם, בין המקצוענים), בריה"מ (היתה הטובה ביותר, עד כה) וארה"ב. זה המשחק המהיר ביותר בתוכנית האולימפית מחייב כושר גבוה, כוח רב לשם עמידה במאבקים אלימים וכן יכולת לשנות כיוון במהירות עצומה וחוש גיאומטרי (לחשב את כיוון המסירה של ה"פאק" – הדיסקית השחורה הקטנה שבה חובטים כדי לכבוש שערים). התחזית: הגמר יהיה בין קנדה לבריה"מ, אחד משיאי המשחקים.

ל' – לוג'ז כדומה לארבעה גולשי הבובסליי, כאן מדובר בגלישה במיזחלת קטנה, ליחיד; שטסה במיגלשה ממרומי הר. על הספורטאי למתוח אבריו בתוך המיזחלת כדי שהחיכוך באויר יהיה קטן. עליו לנווט עצמו שלא יתהפך או יאבד את שליטתו בכלי רכבו.

מ' – מסלול קצר: תחרות ריצה על הקרח, באולם, במסלול דמוי ביצה. הספורטאים לבושים בבגד מיוחד מונע חיכוך. שיא האמנות, לכך מהמהירות: "לקחת את הסיבוב" בצורה הטובה ביותר.

מקמהון – האיצטדיון האולימפי, בו ייערך טקס הפתיחה.

נ' – נורדי: תחרות סקי משולבת של גלישה והחלקה למרחקים, פותחה בידי מדינות סקנדינאוויה.

נקיסקה: אתר ההחלקה האולימפי, ובו מסלולי החלקה במידרון. העיירה נקיסקה מרוחקת 30 דקות נסיעה מקאלגרי. הותקן בה חלק מכפר המגורים של הספורטאים.

החידוש הגדול

ס' – ספיד־סקייט: בדומה למסלול הקצר כאן חייבים המחליקים "לרוץ" מרחק רב.

סקי לנכים: אירוע מחוץ לתחרות הרשמית, אך בכל ענף יוקצה אם הדבר יתאפשר מיקצה מיוחד לנכים, לראשונה בתולדות האולימפיאדות ישולבו נכים בתחרות הרגילה, כמוזמנים.

סגנון חופשי: אחד הענפים המרתקים באולימפיאדה. נחלק לשלושה שלבים שעל הספורטאי לבצע – לקפוץ מראמפה תוך כדי תעלולי אקרובטיקה באויר, ריקוד על השלג במגלשי סקי, לצלילי מוסיקה והחלקה במידרון שבו גבעות ומתלולים. לפני כל גבעה יש לבצע זינוק באויר לשם נחיתה רכה, מעבר לגבעה ואחר כך להמשיך עד לגבעה הבאה.

ק' – קפיצות סקי: מראש מגדל גבוה שנבנה במיוחד בפארק האולימפי, מזנק הגולש ובסוף המסלול מוצא עצמו מרחף מעל תהום. גולש הסקי מותח גופו כחץ שלוח באויר ומנסה לבצע נחיתה מושלמת במרחק גדול ככל האפשר מהמגדל. תחרות שבה התרחשו בעבר לא מעט אסונות.

קרוס־קאנטרי: בניגוד ל"דאון היל", מקצוע הגלישה במורד, ה"קרוס" דומה לריצה שדה בשלג, כשלרגלי הספורטאי מגלשיים. המסלול כולל מישור עם עליות ומורדות לא קשים במיוחד.

כדורת על הקרח

קרלינג: משחק ייחודי לספורט החורף, רומה למסלול באולינג (במקום עץ – קרח). במקום החיילים יש מטרה עגולה. הזורק מנסה לגלגל אבן סלע מלוטשת בצורה אליפטית, אל המטרה. כדי לאפשר לסלע להגיע קרוב ביותר למטרה, רצים לפני הזורק שני ספורטאים שבידיהם מטאטאים כדי לקרצף את הקרח, לצימצום החיכוך. ספורט קשה להבנה (לישראלים) וגם קשה לתחרות.

קנמור: עיירה קטנה ליד קאלגרי שתארח את מקצועות הקרוס־קאנטרי.

קאלגרי: העיר שתארח את המשחקים. מרכז תעשיית הנפט הקנדית. ידועה כעיר בוקרים ומנסה להיראות עיר אמריקנית. חצי מיליון תושבים, 7000 יהודים.

קולוסיאום: היכל הספורט של קאלגרי, ייארח את משחקי ההוקי־קרח ואת ההחלקה האמנותית. 2 אלף מקומות.

ת' – תקציב: 1 מיליארד דולאר. ■

ספיד־סקייט

בשיתוף ועד עובדי בנק לאומי

קבוצת הקט־רגל של הרץ. עומדים מימין: יהושע בורקו (מנהל), עבד מוסלה, חיים אוחיון, מיקי בן סבון, עקיבא אבישי, ברוך ריימונד, יורם כשר, אלי ירמיהו, דוד לאטי (מאמן). כורעים: מאיר אלג'ים, צבי פוזננסקי, דורון ויקטור, אשר טויזר

טבלות מעודכנות מעשר הליגות למקומות עבודה במחוז ת"א בשלושה ענפים: קט־רגל, כדורגל וכדורסל ■ הפליי־אוף יחל במארס

רועי בן־נתן

בתחילת מארס, מיד אחרי פורים, ייערכו משחקי הפליי־אוף בליגות למ־קומות עבודה במחוז ת"א, בכודרגל, קט־רגל וכדורסל.

אנו מביאים כאן את הטבלות המ־עורכנות (ל־ו בפברואר) בליגות השו־נות.

על פי שיטת הפליי־אוף בליגות למקומות עבודה, יש פליי־אוף עליון ותחתון בנפרד והניקוד שצברו הקבו־צות בשלב הראשון עובר לשלב הבא, המכריע.

להלן טבלות הביניים:

קט־רגל
ליגה בכירה
(לאחר 10 מחזורים)

1.	בנק לאומי מ.	10-44	28
2.	בזק תקשורת	15-42	25
3.	עזין סטקייה	15-38	25
4.	עיריית ת"א	19-33	24
5.	תעשיה אווירית	18-30	22
6.	בנק הפועלים	21-29	20
7.	בנק דיסקונט	29-24	20
8.	הסנה	29-14	17
9.	י.ב.מ.	42-23	16
10.	בנק ישראל	74-13	10

קט־רגל
ליגה א' צפון
(אחרי 9 משחקים)

1.	מוסך בזק	20-38	22
2.	בנק עליה	24-41	21
3.	מטה ארצי	33-39	21
4.	בל"ל ס. מרכזי	17-25	20
5.	צ.ר.תסייסים	23-30	20
6.	מסיעי גופר	35-34	18
7.	בזק תקשורת ב'	30-20	17
8.	רלק	38-26	16
9.	דטה מיכון	27-19	14
10.	נחושה ב'	25-20	11

קט־רגל
ליגה א' דרום
(לאחר 8 מחזורים)

1.	[illegible]	6-44	24
2.	[illegible]	[illegible]	23
3.	[illegible]	[illegible]	20
4.	[illegible]	[illegible]	20
5.	[illegible]	[illegible]	[illegible]
6.	[illegible]	34-19	18
7.	[illegible]	22-27	17
8.	[illegible]	19-31	17
9.	[illegible]	18-14	16
10.	[illegible]	35-24	15

* משחק נוסף
** שני משחקים נוספים

קט־רגל
ליגה ב' צפון
(לאחר 9 מחזורים)

1.	תעש"ט 55	16-43	25
2.	דיגיטל	18-36	21
3.	תעש חשמל	27-38	21
4.	גזית*	10-15	19
5.	הרץ	25-24	19
6.	מט"ח	21-24	16
7.	תעש 77/67*	19-20	16
8.	תעש 53	47-20	14
9.	הילטון**	27-20	12
10.	מכון התקנים	42-12	9

* משחק חסר
** 2 משחקים חסרים

קט־רגל
ליגה ב' דרום
(לאחר 9 מחזורים)

1.	מ.ס.נופש	16-46	24
2.	[illegible]	19-37	[illegible]
3.	[illegible]	15-23	19
4.	תעש"א ש.ה.ל.	20-22	19
5.	[illegible]	20-21	19
6.	מר"א	29-32	17
7.	מע"מ*	31-26	17
8.	מחשוב מערכות	31-26	17
9.	רוכב ב'	31-12	13
10.	מנורה	38-15	12

* משחק חסר

כדורגל
ליגה א'
(אחרי 8 משחקים)

1.	בל"ל מרכז	2-27	23
2.	חב' חשמל*	6-22	20
3.	בנק פועלים	12-15	18
4.	עיריית ת"א*	9-14	17
5.	הפניקס	12-10	17
6.	אגד ת"א**	13- 9	17
7.	דן ת"א	9-13	16
8.	קאנטרי קלאב**	26-18	16
9.	בנק דיסקונט	17- 9	13
10.	בזק תקשורת***	25-12	11
11.	תע"ש ת"א	25- 7	11

(קבוצת הסנה פרשו)
* משחק חסר
** משחק נוסף
*** 2 משחקים נוספים

כדורגל
ליגה ב'
(לאחר 10 מחזורים)

1.	קואופ. דן*	6-22	25
2.	משרד הבטחון	12-20	24
3.	ידיעות אחרונות*	11-23	22
4.	בנק בינלאומי	11-16	22
5.	סהר*	15-25	21
6.	תנובה	11-11	20
7.	מס הכנסה	18-12	20
8.	בנק עליה	21-15	18
9.	מלונות דן	12- 9	17
10.	מוניות קסטליי	8- 7	15
11.	מלון הילטון*	18- 9	13
12.	בי"ס טוביתה***	22- 0	0

(טוביתה פרשו, התוצאות לא ייחשבו)
תע"ש הדר פרשו)
* משחק חסר
** 2 משחקים חסרים
*** משחק נוסף

כדורסל
ליגה א'

	הקבוצה	מס. משחקים	נק'
1.	אגד מחסן מרכזי	11	20
2.	חברת חשמל	10	19
3.	כל"ל מרכז	10	18
4.	בל"ל מיכון	10	16
5.	אלתא	11	16
6.	בנק דיסקונט	11	16
7.	בנק פועלים	11	16
8.	חברת השמירה	8	15
9.	תע"ש ת"א	11	15
10.	דן ת"א	11	13
11.	הבנק הבינלאומי	11	13
12.	הסנה	11	11

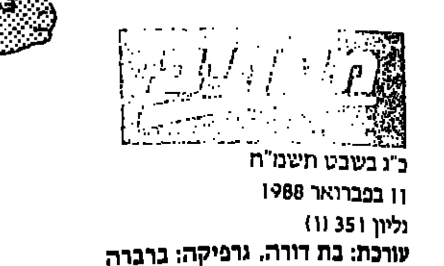
כדורסל
ליגה ב'

	הקבוצה	מס. משחקים	נק'
1.	ויזה	9	16
2.	דפי זהב	9	16
3.	בזק תקשורת	9	16
4.	תעש"א ברק	9	15
5.	י.ב.מ.	9	15
6.	דיגיטל	9	12
7.	בל"ל אזור ת"א	9	12
8.	ירקון טורס	9	11
9.	כלל מערכות	9	10
10.	קואופ. דן	9	10

כדורסל
ליגה ג'

	הקבוצה	מס. משחקים	נק'
1.	משטרת אילון	10	18
2.	מנוחה	9	17
3.	קרית שלום	8	15
4.	כלל ביטוח	9	15
5.	דטה מיכון	10	14
6.	מבטחים מחשבים	10	14
7.	נחושה	8	12
—.	אי.סי.אי	8	12
9.	המשביר/ י.א.*	7	11
10.	עלית	9	2
11.	חקירות מכס	10	0

השם המלא: המשביר/ידיעות אחרונות)

לילדים

כ"ג בשבט תשמ"ח
11 בפברואר 1988
גליון 351 (1)
עורכת: בת דורה. גרפיקה: ברברה

שלום שלום

עמוס בר

ביום בו מקרינים את הסרט על עלילות הקלברי פין, אני מתפנה מכל עסוקי ויושב מרתק מול מכשיר הטלויזיה, אף שהסרט מיעד לילדים. אני חוזר ומתפעל מתעלולי הקלברי, או הק בקצור. צוחק על מעשי הקונדס שלו ולפעמים גם דמעות ממלאות את עיני על הקטעים העצובים.

בתם הקרנת הפרק אני חוטף את הספר על שני חלקיו מילדי וקורא וקורא וקורא. קל ונעים לקראו, כי הספר הופיע זה עתה בתרגום חדש בהוצאת ספרית "מעריב".

אני ממליץ לכם בכל לבי לקרוא את הספרים החדשים – זו חויה בלתי רגילה ומרגשת, ותודה להוצאת הספרים על התרגום החדש.

ואחר עולים וצפים בי הרהורים קצת עצובים: מדוע רק שם, באמריקה, יודעים להכין סרטים כה מרגשים על־פי ספרי ילדים טובים? והרי גם לנו יש ספרים מרגשים על ימים ראשונים של המדינה, על ראשית ההתישבות, על מלחמות ישראל.

חבל שמשרד החנוך, הטלויזיה החנוכית והטלויזיה הכללית לא "מתלבשים" על הנושא ומפיקים סרטי הרפתקה משלנו. סרט אחד טוב, שיוכן למשל, על פי ספרו של אליעזר שמאלי – "אנשי בראשית", הספור על השומר אלכסנדר זיד ובניו. סרט כזה לא רק יתחרה בסרטים היפים המובאים מבחוץ, אלא גם ישלים הרבה בחנוך לאהבת הארץ אצל הילדים.

כל סרט הרפתקות ישראלי, על פי ספרים כמו סדרת "נעורים", כמוהו כשנות חנוך רבות.

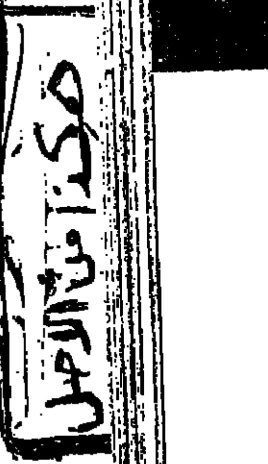
גדי קטן היה למירי,
גדי לבן וצח
ולכל מקום שהיא הלכה
הגדי אתה הלך.

כשהמורה הוציא אותו
ראו הילדים
איך הוא ממתין בסבלנות
עד תם הלמודים.

יום אחד הוא לא נפרד
הגדי זה המסור.
אל הכתה הלך אתה,
למרות שזה אסור.

"הגידי, מירי, איך זכית
בגדי כל כך מסור?"
"אני אוהבת את הגדי
וזה כל הספור."

מתוך הספר: "ספר שירי אמא אווזה"
בהוצאת מודן.

נָא לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל

עמוס בר

יוֹם אֶחָד נִפְגְּשׁוּ הַשָּׁפָן, הָאַרְנֶבֶת וְהָאַרְנָבוֹן וְדָנוּ בִּבְעָיָה מַרְגִּיזָה: כֻּלָּם מִתְבַּלְבְּלִים וּמַחֲלִיפִים את השמות. חוֹשְׁבִים שֶׁלַּשָּׁפָן יֵשׁ אָזְנַיִם אֲרֻכּוֹת, חוֹשְׁבִים שֶׁאַרְנָבוֹן הוּא גּוּר שֶׁל הָאַרְנֶבֶת... וְעוֹד כָּל מִינֵי בִּלְבּוּלִים.

הִצִּיעַ לָהֶם הַיַּנְשׁוּף, שֶׁהוּא חָכָם גָּלִילָה: עֲלֵיכֶם לְהִצְטַלֵּם וְלִשְׁלֹחַ אֶת הַתְּמוּנוֹת לְעִתּוֹן וְהַפִּרְסוּם יִמְנַע אֶת הַבִּלְבּוּל. אֲנִי מְפַרְסֵם אֶת הַתְּמוּנוֹת וַעֲלֵיכֶם לְזַכֹּר לְמִי שַׁיָּךְ כָּל שֵׁם:

אַרְנָבוֹן: חַיַּת מַחְמָד וְנִסְיוֹנוֹת מִתְגּוֹרֵר בִּמְחִלּוֹת. צִלֵּם: גַּבִּי אֶלְדָּד.

אַרְנָבוֹן

דּוֹמֶה לָאַרְנֶבֶת אַךְ גּוּפוֹ מְכֻנָּס יוֹתֵר מִגּוּפָהּ שֶׁל הָאַרְנֶבֶת. אָזְנָיו וְרַגְלָיו קְצָרוֹת מִשֶּׁלָּהּ. הָאַרְנָבוֹן חוֹפֵר מְאוּרוֹת עֹמֶק בַּקַּרְקַע, בְּתוֹכָן מַמְלִיטָה הַנְּקֵבָה גּוּרִים עֲרוּמִים וְעִוְרִים. הָאָדָם בִּיֵּת אֶת הָאַרְנָבוֹן, וְהָאַרְנָבוֹן הַמְּבֻיָּת הִתְפַּשֵּׁט עִמּוֹ בְּכָל הָעוֹלָם. מְשַׁמֵּשׁ כְּחַיַּת שַׁעֲשׁוּעִים (מַחְמָד), לַאֲכִילַת בְּשָׂרוֹ וְשִׁמּוּשׁ בְּפַרְוָה (אַנְגּוֹרָה). מִשְׁתַּמְּשִׁים בּוֹ בְּחַיַּת נִסּוּי נוֹחָה. בְּטָעוּת קוֹרְאִים לוֹ "שְׁפַן נִסָּיוֹן". נִזּוֹן מִיֶּרֶק.

אַרְנֶבֶת

דּוֹמָה לָאַרְנָבוֹן אַךְ רַגְלֶיהָ וְאָזְנֶיהָ אֲרֻכּוֹת יוֹתֵר. שְׂפָתָהּ הָעֶלְיוֹנָה שְׂסוּעָה ("שְׂפַת אַרְנֶבֶת"). רַגְלֶיהָ הָאֲחוֹרִיּוֹת אֲרֻכּוֹת מֵהַקִּדְמִיּוֹת. מִתְקַדֶּמֶת בִּקְפִיצוֹת וְנִתּוּרִים. עֵינֶיהָ בּוֹלְטוֹת וְהִיא מְסֻגֶּלֶת לִרְאוֹת לְאָחוֹר בְּלִי לְהַפְנוֹת רֹאשָׁהּ. שׁוֹכֶנֶת בַּשָּׂדוֹת, אֵינָהּ חוֹפֶרֶת מְחִלָּה. מַמְלִיטָה גּוּרֶיהָ בְּגוּמָה מִתַּחַת לְשִׂיחַ. הַגּוּרִים נוֹלָדִים מְכֻסִּים פַּרְוָה וּפְקוּחֵי עֵינַיִם. הָאַרְנֶבֶת צִמְחוֹנִית, אוֹכֶלֶת צְמָחִים בִּלְבַד. נִמְצֵאת בְּרֹב אֵזוֹרֵי הָאָרֶץ.

שְׁפַן סְלָעִים

חֲסַר זָנָב וְאָזְנָיו קְטַנּוֹת מְאֹד, רַגְלָיו קְצָרוֹת. גָּדְלוֹ כְּמוֹ שֶׁרָקָן (קַבִּיָּה). חַי בֶּהָרִים בֵּין סְלָעִים. מְסֻגָּל לָרוּץ וּלְדַלֵּג עַל גַּבֵּי סְלָעִים וְקוּפִים בְּיוֹתֵר. שׁוֹכֵן בִּמְחִלּוֹת וּנְקִיקֵי סְלָעִים. מְזוֹנוֹ צִמְחֵי הָרִים. הַשָּׁפָן חַי בַּחֲבוּרוֹת. כְּשֶׁכָּל הַחֲבוּרָה אוֹכֶלֶת עוֹמֵד זְקַן הַחֲבוּרָה בְּרֹאשׁ סֶלַע וְשׁוֹמֵר. כְּשֶׁסַּכָּנָה מִתְקָרֶבֶת שׁוֹרֵק הַשּׁוֹמֵר וְכָל הַשְּׁפַנִּים נֶעֱלָמִים כְּהֶרֶף עַיִן. לְפִי פַּרְסוֹתָיו הַמְּיֻחָדוֹת הוּא קָרוֹב רָחוֹק רָחוֹק שֶׁל... הַפִּיל. מָצוּי בְּאֶרֶץ בַּגָּלִיל, בַּכַּרְמֶל, בַּגִּלְבֹּעַ, בִּסְבִיבַת יָם הַמֶּלַח וּבְהָרֵי הַנֶּגֶב.

שְׁפַן סֶלַע: אָזְנַיִם קְצָרוֹת בֵּין הַסְּלָעִים בַּחֲבוּרוֹת. צִלֵּם: גַּבִּי אֶלְדָּד.

הָאַרְנָב מַמּוּשִׁי

שלומית כהן

לְאָרֶן,
שֶׁלִּפְעָמִים הוּא
חָבֵר שֶׁלִּי
וְלִפְעָמִים
לֹא

בֹּקֶר אֶחָד יָצָא הָאַרְנָב מַמּוּשִׁי לְטַיֵּל בַּיַּעַר. זוֹ הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁיָּצָא לְטַיֵּל לְבַדּוֹ, בְּלִי אִמָּא־אַרְנֶבֶת. לִפְנֵי שֶׁיָּצָא נָתְנָה לוֹ אִמָּא־אַרְנֶבֶת שְׁלֹשָׁה בַּלּוֹנִים אֲדֻמִּים, שֶׁיִּהְיֶה לוֹ יוֹם שָׂמֵחַ.

טִיֵּל הָאַרְנָב בַּיַּעַר וְזִמֵּם:
הַיְדָד לִי! הַיְדָד! בַּלּוֹנִים לִי בַּיָּד.
אִם אֶמְצָא חָבֵר לֹא אֲטַיֵּל לְבַד...

בְּדַרְכּוֹ הֵרִיחַ הָאַרְנָב מַמּוּשִׁי אֶת הַפְּרָחִים וְעָמַד וְהִסְתַּכֵּל בְּצִפּוֹר קְטַנָּה. פִּתְאֹם שָׁמַע רִשְׁרוּשׁ וְרָאָה מַשֶּׁהוּ רוֹקֵד בָּאֲוִיר.

"דְּבוֹרָה, דְּבוֹרָה, אַל תַּעַקְצִי אֶת הַבַּלּוֹנִים שֶׁלִּי", אָמַר הָאַרְנָב.

"אֲנִי לֹא דְּבוֹרָה, אֲנִי פַּרְפַּר", אָמַר הַפַּרְפַּר הַכָּחֹל וְנֶעְלַם.

"חֲבָל שֶׁהַפַּרְפַּר נֶעְלַם, בֶּאֱמֶת חֲבָל, אוּלַי הוּא נֶעֱלַב?" הִצְטַעֵר הָאַרְנָב וְהִמְשִׁיךְ לָלֶכֶת.

מַמּוּשִׁי הָלַךְ וְהָלַךְ לְאָן שֶׁהָרַגְלַיִם הָלְכוּ, וְהִגִּיעַ לְגִבְעַת חוֹל, שָׁם פָּגַשׁ קִפּוֹד.

"אַרְנָב, אַרְנָב, אֲנִי כָּל כָּךְ רוֹצֶה לַחֲבֹק בַּלּוֹן. אַף פַּעַם לֹא חִבַּקְתִּי בַּלּוֹן", אָמַר הַקִּפּוֹד. "אִם תִּתֵּן לִי בַּלּוֹן, אֶהְיֶה חָבֵר שֶׁלְּךָ".

נָתַן מַמּוּשִׁי בַּלּוֹן לַקִּפּוֹד. חִבֵּק הַקִּפּוֹד אֶת הַבַּלּוֹן, חִבֵּק וְחִבֵּק וְהַבַּלּוֹן הִתְפּוֹצֵץ.

"הַבַּלּוֹן הַזֶּה מְפַחֵד! אֲנִי לֹא רוֹצֶה לִהְיוֹת חָבֵר שֶׁלְּךָ", אָמַר הַקִּפּוֹד וְהִפְנָה אֶת גַּבּוֹ.

הִמְשִׁיךְ הָאַרְנָב לְטַיֵּל וְזִמֵּם בְּלַחַשׁ:
הַיְדָד לִי! הַיְדָד! בַּלּוֹנִים לִי בַּיָּד.
אִם אֶמְצָא חָבֵר לֹא אֲטַיֵּל לְבַד...

כָּךְ הָלַךְ וְזִמֵּם, עַד שֶׁפָּגַשׁ לְטָאָה, שֶׁצִּיְּרָה בִּזְנָבָהּ צִיּוּרִים עַל הַחוֹל.

"אַרְנָב, אַרְנָב, אַף פַּעַם לֹא לִטַּפְתִּי בַּלּוֹן", אָמְרָה הַלְּטָאָה, "אִם תִּתֵּן לִי בַּלּוֹן, אֶהְיֶה חֲבֵרָה שֶׁלְּךָ".

חָשַׁב מַמּוּשִׁי: הַלְּטָאָה אֵינָהּ קִפּוֹד וְנָתַן לָהּ בַּלּוֹן.

לִטְּפָה הַלְּטָאָה אֶת הַבַּלּוֹן, לִקְּקָה בִּלְשׁוֹנָהּ וְחָבְטָה בִּזְנָבָהּ וְהַבַּלּוֹן קָפַץ וְקָפַץ. אַךְ כְּשֶׁחָבְטָה בְּשִׁנֶּיהָ – הִתְפּוֹצֵץ!

"הַבַּלּוֹן הַזֶּה מְקֻלְקָל, אֲנִי לֹא רוֹצָה לִהְיוֹת חֲבֵרָה שֶׁלְּךָ", אָמְרָה הַלְּטָאָה בְּקוֹל חָצוּף וּמִהֲרָה לְהִסְתַּלֵּק.

וְהָאַרְנָב הָלַךְ בִּצְעָדִים עֲצוּבִים, הֶחְבִּיא אֶת קוֹלוֹ וְזִמֵּם בְּלַחַשׁ בְּלַחַשׁ:
הַיְדָד לִי! הַיְדָד! בַּלּוֹן לִי בַּיָּד.
אִם אֶמְצָא חָבֵר לֹא אֲטַיֵּל לְבַד...

כָּךְ הָלַךְ מַמּוּשִׁי בַּיַּעַר, עַד שֶׁשָּׁמַע קוֹל צָרוּד: "אַרְנָב, אַרְנָב, אַף פַּעַם לֹא נָגַעְתִּי בְּבַלּוֹן. אִם תִּתֵּן לִי בַּלּוֹן, אֶהְיֶה חָבֵר שֶׁלְּךָ".

הָיָה זֶה קוֹלוֹ שֶׁל הַצָּב.

חָשַׁב הָאַרְנָב: הַצָּב אֵינוֹ קִפּוֹד וְאֵינוֹ לְטָאָה וְהוֹשִׁיט לוֹ אֶת הַבַּלּוֹן.

לִטֵּף הַצָּב אֶת הַבַּלּוֹן וְאַט אַט טִפֵּס עָלָיו וְהִתְנַדְנֵד בְּכָל גּוּפוֹ. וּמָה קָרָה לַבַּלּוֹן? הִתְפּוֹצֵץ!

"הַבַּלּוֹן הַזֶּה קָרוּעַ. אֲנִי לֹא רוֹצֶה לִהְיוֹת חָבֵר שֶׁלְּךָ", אָמַר הַצָּב בְּקוֹל שֶׁל מַשְׁרוֹקִית צְרוּדָה וְהֶחְבִּיא אֶת רֹאשׁוֹ.

"עַכְשָׁו אֵין לִי בַּלּוֹנִים. עַכְשָׁו אַף אֶחָד לֹא יִרְצֶה לִהְיוֹת חָבֵר שֶׁלִּי", אָמַר הָאַרְנָב מַמּוּשִׁי וְיָשַׁב עַל אֶבֶן בְּצַד הַדֶּרֶךְ.

מַשֶּׁהוּ מְרַחֵף הִתְקָרֵב אֵלָיו. הָיָה זֶה הַפַּרְפַּר הַכָּחֹל. בַּהַתְחָלָה חִיְּכוּ הָאַרְנָב וְהַפַּרְפַּר זֶה לָזֶה חִיּוּכִים קְטַנִּים. אַחַר כָּךְ נוֹפֵף הָאַרְנָב בְּאָזְנָיו וְהַפַּרְפַּר נוֹפֵף בִּכְנָפָיו.

"מַמּוּשִׁי", קָרָא הַפַּרְפַּר, "אַתָּה אַרְנָב חָמוּד, אֲנִי רוֹצֶה לָשֶׁבֶת עַל הָאֹזֶן שֶׁלְּךָ, אֲנִי רוֹצֶה מְאֹד מְאֹד. אַתָּה מַסְכִּים?"

"בֶּאֱמֶת?" שָׁאַל הָאַרְנָב, "בֶּאֱמֶת?" וּפָקַח עֵינַיִם גְּדוֹלוֹת, "אֲבָל אֵין לִי בַּלּוֹנִים, כָּל הַבַּלּוֹנִים נִגְמְרוּ".

"אֲנִי לֹא אוֹהֵב בַּלּוֹנִים", אָמַר הַפַּרְפַּר, "אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ וְרוֹצֶה לִהְיוֹת חָבֵר שֶׁלְּךָ. קוֹרְאִים לִי לוּמִי. אֲלַמֵּד אוֹתְךָ לָרוּץ וּלְהַשִּׂיג אֶת כֻּלָּם, אֲפִלּוּ אֶת הַגֶּשֶׁם וְאֶת הָרוּחַ".

טִיֵּל הַפַּרְפַּר עַל אָזְנוֹ שֶׁל הָאַרְנָב וְכָל הַדֶּרֶךְ פִּטְפֵּט וּפִטְפֵּט. כְּשֶׁרָאוּ בְּדַרְכָּם צִפּוֹר מִתְחַבֵּאת בֵּין הַפְּרָחִים, הָיָה הַפַּרְפַּר לוֹחֵשׁ לָאַרְנָב מָה שֵׁם הַצִּפּוֹר וּמָה שֵׁם הַפֶּרַח, אֲפִלּוּ אֶת שְׁמוֹת הַקּוֹצִים לָחַשׁ לוֹ.

וְהַפַּרְפַּר הָיָה עָף וְהָאַרְנָב הָיָה רָץ אַחֲרָיו.

כָּךְ עַד הָעֶרֶב.

"מַמּוּשִׁי, צָרִיךְ לַחֲזֹר הַבַּיְתָה לִפְנֵי שֶׁהַחֹשֶׁךְ יַתְחִיל", אָמַר לוּמִי.

לְיַד הַבַּיִת חִכְּתָה אִמָּא־אַרְנֶבֶת. הִיא רָאֲתָה מֵרָחוֹק אֶת הָאַרְנָב, נוֹפְפָה בְּאָזְנֶיהָ וְחָשְׁבָה: "לְפִי הָרִיצָה הַמְּהִירָה אֲנִי רוֹאָה שֶׁהָיָה לְמַמּוּשִׁי יוֹם שָׂמֵחַ".

רָץ מַמּוּשִׁי אֶל אִמּוֹ וְקָרָא בְּשִׂמְחָה: "אִמָּא, חָזַרְתִּי הַבַּיְתָה עִם חָבֵר, עִם הַפַּרְפַּר לוּמִי. הוּא מְלַמֵּד אוֹתִי לָרוּץ וּלְהַשִּׂיג אֶת כֻּלָּם, אֲפִלּוּ אֶת הַגֶּשֶׁם וְאֶת הָרוּחַ".

מִהֲרָה אִמָּא־אַרְנֶבֶת לְנַפֵּחַ בַּלּוֹן. נָפְחָה וְנָפְחָה, שֶׁיִּהְיֶה גָּדוֹל בִּמְיֻחָד. קָשְׁרָה בְּחוּט וְהוֹשִׁיטָה לַפַּרְפַּר.

"אֲנִי לֹא אוֹהֵב בַּלּוֹנִים", אָמַר הַפַּרְפַּר וְעָף אֶל אָזְנוֹ שֶׁל הָאַרְנָב וְהִדְבִּיק שָׁם נְשִׁיקָה קְטַנָּה. וְהָאַרְנָב שָׁר בְּעַלִּיזוּת:

הַיְדָד לִי! הַיְדָד!
בְּלִי בַּלּוֹן בַּיָּד
מָצָאתִי חָבֵר נֶחְמָד...

גַּם הַפַּרְפַּר שָׁר, אֲבָל הוּא לֹא שָׁר בְּקוֹל, רַק בַּלֵּב, וְרָקַד בָּאֲוִיר, רָקַד וְרָקַד.

מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר "הָאַרְנָב מַמּוּשִׁי" שֶׁיּוֹפִיעַ בְּקָרוֹב בְּהוֹצָאַת סִפְרִיַּת הַפּוֹעֲלִים

הספור בהמשכים "תיק סגור" מאת דורית אורגד, מודפס הפעם בגליון "מעריב לילדים" שמצורף ביום שישי למוסף "סוף שבוע".

זוּג מְשַׁמַּיִם

אדר אבישר

הַשָּׁנָה כַּיָּדוּעַ יִמָּלְאוּ 40 שָׁנָה לִמְדִינַת יִשְׂרָאֵל. 40 זֶה אוּלַי נִשְׁמָע הַרְבֵּה, אֲבָל בְּסַךְ הַכֹּל, יַחֲסִית לִמְדִינוֹת אֲחֵרוֹת, זֶה בְּעֶצֶם דֵּי מְעַט. מִכָּל מָקוֹם יוֹם הֻלֶּדֶת זֶה אֵרוּעַ שֶׁרָאוּי לְצִיּוּן וְאֶת הַחֲגִיגוֹת הֵחֵלּוּ לְתַכְנֵן כְּבָר עַכְשָׁיו. הִזְמִינוּ אֳמָנִים יְדוּעֵי שֵׁם מִחוּץ לָאָרֶץ וְגִיְּסוּ אֳמָנִים מִשֶּׁלָּנוּ. הַצֵּרוּף הַמְדֻבָּר בְּיוֹתֵר כַּיּוֹם הוּא מוֹפָע מְשֻׁתָּף שֶׁל יְהוֹרָם גָּאוֹן וְיַרְדֵּנָה אֲרָזִי.

כִּמְעַט מְיֻתָּר לְהַצִּיג אֶת הַשְּׁנַיִם. יְהוֹרָם הִתְפַּרְסֵם כְּבָר בִּשְׁנוֹת הַ־60 כְּשֶׁהִשְׁתַּתֵּף בְּלַהֲקַת "גֶּשֶׁר הַיַּרְקוֹן" בְּיַחַד עִם אָרִיק אַיְנְשְׁטַיְן. בְּאוֹתָן הַשָּׁנִים זוֹ הָיְתָה הַלַּהֲקָה הֲכִי חַמָּה בָּאָרֶץ, אוּלַי בִּגְלַל שֶׁהִיא הָיְתָה הַלַּהֲקָה הַיְחִידָה בָּאָרֶץ. בְּשָׁנִים יוֹתֵר מְאֻחָרוֹת פִּתֵּחַ גָּאוֹן גַּם אֶת כִּשְׁרוֹנָיו כְּשַׂחְקָן. הוּא הוֹפִיעַ בְּתַפְקִיד קוּנִי לֶמֶל עַל הַבָּמָה וּבַסֶּרֶט, וּמִלֵּא עֲשָׂרוֹת תַּפְקִידֵי אֹפִי בְּקוֹלְנוֹעַ. יְהוֹרָם גָּאוֹן גַּם מְיַצֵּג אֶת הַשִּׁירָה הַסְּפָרַדִּית, אוֹתָהּ סָפַג כְּיֶלֶד בְּבֵיתוֹ. הוּא שָׁר בַּשָּׂפָה הַנִּקְרֵאת לָאדִינוֹ וְהוֹצִיא תַּקְלִיטִים רַבִּים.

יַרְדֵּנָה הֵחֵלָּה לְהַקְלִיט תַּקְלִיטֵי סוֹלוֹ וְהִשְׁתַּתְּפָה בְּהֶרְכֵּב "שׁוֹקוֹלָד מֶנְטָה מַסְטִיק". תַּקְלִיטֶיהָ נֶחְשָׁבִים לְרַבֵּי מֶכֶר וְהִיא הִצְלִיחָה לִיצֹר לְעַצְמָהּ קְהַל מַעֲרִיצִים עָצוּם. הַשָּׁנָה אֲמוּרָה יַרְדֵּנָה לְיַצֵּג אֶת יִשְׂרָאֵל בַּתַּחֲרוּת הָאֵירוֹוִיזְיוֹן וְהַשְּׁמוּעוֹת אוֹמְרוֹת שֶׁאֶת הַשִּׁיר תִּכְתֹּב עָפְרָה חָזָה.

בַּתְּקוּפָה הָאַחֲרוֹנָה הִתְפַּרְסְמָה יַרְדֵּנָה בִּזְכוּת אַלְבּוֹם מְצֻיָּן שֶׁרֻבּוֹ חֹמֶר מוּסִיקָלִי צוֹעֲנִי. הַמּוֹפָע הַמְשֻׁתָּף שֶׁל יְהוֹרָם וְיַרְדֵּנָה יִכְלֹל שִׁירִים יְשָׁנִים וְשִׁירִים חֲדָשִׁים כְּאֶחָד. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה אִתְּכֶם, אֲבָל אֲנִי הִתְחַלְתִּי כְּבָר לְהִתְרַגֵּשׁ.

קוראים

5 סְפָרִים עִם 40 חַיּוֹת

כָּתְבָה: שַׁנְטָל בְּרָאיֶר
תִּרְגְּמָה: אֲבִיטַל עִנְבָּר
אִיּוּרִים: ז'אן מַארְק פָּארִיזֶל, שַׁנְטָל מוּסוֹן, עֶמָּנוּאֶל מַרְסְיָה.
הוֹצָאַת סִפְרִיַּת "מַעֲרִיב"

חֲמִשָּׁה סְפָרִים שֶׁהֵם גַּן־חַיּוֹת שָׁלֵם, סָפָארִי אֲמִתִּי עִם 40 בַּעֲלֵי־חַיִּים. הַסְּפָרִים מְיֹעָדִים לִילָדִים קְטַנִּים. צִיּוּרֵי בַּעֲלֵי־הַחַיִּים צִבְעוֹנִיִּים וּמַרְהִיבִים בְּיָפְיָם. הָאוֹתִיּוֹת גְּדוֹלוֹת וּמְנֻקָּדוֹת. הַשָּׂפָה פְּשׁוּטָה וּבְרוּרָה וּמְסַפֶּקֶת מֵידָע חָשׁוּב עַל בַּעֲלֵי־הַחַיִּים, עַל מְקוֹם חִיּוּתָם וְעַל הִתְנַהֲגוּתָם.

חֲוָיַת הַקְּרִיאָה וְהַהִתְבּוֹנְנוּת בְּבַעֲלֵי־הַחַיִּים מְעוֹרְרוֹת בַּיְּלָדִים סַקְרָנוּת בְּנוֹנָה וְלַהֲבָה, אֲשֶׁר נוֹטַעַת בְּלִבָּם סַקְרָנוּת מַדָּעִית וּמַנִּיחָה אֶת הַבָּסִיס לְמַדְּעָנֵי הֶעָתִיד.

הַסְּפָרִים נוֹתְנִים תְּשׁוּבָה לִשְׁאֵלוֹת: הֵיכָן גָּרִים בַּעֲלֵי חַיִּים? מָהִי סְבִיבָתָם הַטִּבְעִית? מָה הֵם אוֹכְלִים? כֵּיצַד הֵם מִתְנַהֲגִים? מִי הֵם הָאוֹיְבִים שֶׁלָּהֶם וְכֵיצַד הֵם מִתְגּוֹנְנִים מִפְּנֵיהֶם? כֵּיצַד מְגַדְּלוֹת הַנְּקֵבוֹת אֶת צֶאֱצָאֵיהֶן וּמָתַי הֵם נִפְרָדִים מֵהוֹרֵיהֶם? בְּסוֹף כָּל סֵפֶר מֻגָּשׁ מִלּוֹן קָטָן וּבוֹ מַסְבָּרוֹת הַמִּלִּים הַקָּשׁוֹת. כָּךְ יִגְדַּל אוֹצַר הַמִּלִּים שֶׁל הַקּוֹרְאִים הַצְּעִירִים.

חֲמֵשֶׁת הַסְּפָרִים הֵם:
בַּעֲלֵי־חַיִּים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבַמַּיִם
בַּעֲלֵי־חַיִּים עַל פְּנֵי הַמַּיִם וּבָאֲוִיר
בַּעֲלֵי־חַיִּים בָּאֲוִיר
בַּעֲלֵי־חַיִּים בַּמַּיִם
בַּעֲלֵי־חַיִּים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה

חֲמֵשֶׁת הַסְּפָרִים מֻמְלָצִים כְּסִפְרֵי מַתָּנָה וְנִרְאִים לִי כְּסִפְרֵי חוֹבָה לְכָל יֶלֶד וְיַלְדָּה.

בת דורת

